

To so dnevi božje milosti, ki jih nikar ne zanemarite! — Zato prihitite veliki teden!
Vel. Četrtek: pri sv. Neži (Avalos) govor ob 16 uri. **Vel. Petek:** pri sv. Neži govor ob 18.30
Vel. Sobota: Paternal: pri sv. Neži spoved od 14-16 ure, ob 16 uri blagoslov velikonočnih jedi.
Avellaneda: Spoved na Man. Estevez od 17-19 ure. Ob 18 uri blagoslov jedi.

VELIKANOČ: Na Avellanedi (Man. Estevez) maša ob 9.30.

Na **Paternalu** maša ob 11 uri na Av. del Campo (pri Tornú). — Molitve ob 16.30 uri na **Paternalu** (Avalos) in sestanek za dekleta.

Un pueblo a los pies del Crucifijo

Reproducimos algunos párrafos de la carta que, luego de relatar hechos horribles, continúa con la oración: Que se apiade Dios abreviando estos días. Rezamos mucho. Hacemos la devoción de los primeros viernes, nos reunimos por la tarde a los pies de la Virgen de los Dolores terminando nuestra súplica con:

"Gime todo el pueblo, — ¡Tú, Madre, dadnos consuelo!"

Luego lloramos a nuestros padres, hijos, madres, hermanas, hogares, pueblos . . . También toda América lloraría con nosotros, si viera nuestro horrible suplicio, en el cual perecemos. Ojalá, no se pierda nuestro sufrimiento . . . Recordamos a vosotros, allí, en la feliz América. ¡Acordaos vosotros también de nosotros! Rezad por y con nosotros, que temblamos rezando entre lágrimas y sangre. Ni en sueños podéis imaginarnos lo que nos abruma.

¡Horrible! Tiempo atrás reprobábamos las malas costumbres que se introducían, prediciendo el castigo que había de sobrevenir. Nos echaban piedras por eso . . . Ahora vino todo aquello y peor!

Hoy tiene todo una terrible venganza. Todo descuido en la familia; toda amistad rechazada; toda humillación y abuso; toda omisión de sacrificio; toda deuda de amor . . . toda culpa tiene ahora su castigo. Así estamos pagando todas las deudas con sangre y lágrimas entre fuego y miseria . . . Rezad para que Dios nos infunda fuerza y luz, para que conserve siquiera la semilla para el porvenir más feliz.

Pero basta de lágrimas. ¿Somos por eso pesimistas? ¡No debemos serlo! Hay todavía algún rayito de luz y consuelo. Un gran consuelo nos infunde la reflexión: Es Dios quien nos visitó, quien nos purifica. ¡Será para un mejor porvenir! Luego hay tanto heroísmo. Caen las víctimas por la religión, verdaderos mártires y por lo tanto poderosos intercesores.

También nos inspiráis consuelo vosotros, en América, que sois nuestra esperanza, para socorrernos el día de nuestra resurrección.

Muchos son los miles que han sido ya sacrificados. Todo está lleno de tumbas y siempre aparecen nuevas . . . Pero todavía hay muchos que esperamos en un porvenir, dispuestos todos a sacrificarlo todo, dar la sangre y la vida, para que Dios nos conserve en este bendito suelo nuestro pueblo esloveno, para que pueda servirle con corazón puro y fiel.

¡No! No somos pesimistas. Tenemos una juventud que Dios ha de salvarla y conservarla, lo que imploramos con los corazones destrozados, pidiendo también a Vosotros que nos apoyáis por lo menos en la oración, lo único que podéis hacer por nosotros.

Srčni mir vsem
rojakom
Vstajenje trpeči
domovini.

Pod križem je šola
življenja in trpljenja.
Tam se ustavijo solze,
se umiri trpeče srce.
Saj je Velikemu petku
sledilo Vstajenje.

Zato je Križ v tolažbo
vsem trpečim in v
upanje tudi našemu
križanemu narodu.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Kličí od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

Registro de Prop. Intelectual 81190

CERKVENI VESTNIK

Na VELIKI ČETRTEK govor pri sv. Neži, Avalos 250, ob 16 uri.

Na VELIKI PETEK pa ob 18.30 uri istotam.

Na VELIKO SOBOTO. Na PATERNALU: spoved od 14-16 ure, Avalos 250, ob 16 uri blagoslov vel. jedi.

Na AVELLANEDI: Spoved od 17-19 ure. Ob 19 uri blagoslov vel. jedi. (Man. Estevez 630).

Na VELIKO NOČ: Maša na Avellanedi ob 9.30 uri.

Maša na Paternalu, Av. del Campo 1653, ob 11 uri.

MOLITVE na Paternalu, Avalos, ob 16.30 uri.

2. MAJA: Maša na PATERNALU za Franca Kavčič.

Pri sv. Rozi v dober namen ob 12 uri.

MOLITVE na Avellanedi ob 16.30 uri.

9. MAJA: Maša na AVELLANEDI obl. za Franciško Hladnik.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za Franca Velušček.

MOLITVE na Paternalu.

15. MAJA: SPOVED pri sv. Neži, Avalos, od 14-16 ure.

16. MAJA: Na PATERNALU blagoslov zastave z mašo ob 9.30 na Av. del Campo. Med sv. Mašo skupno sv. Obhajilo.

MOLITVE na Avalos, nato čajanka na Paz Soldán.

20. MAJA: praznik Vnebohoda. Maša ob 12 uri pri sv. Rozi za duše v vicah.

23. MAJA: Maša na AVELLANEDI.

MOLITVE na Paternalu.

30. MAJA: Maša na PATERNALU.

MOLITVE in SHOD V LURDU z začetkom ob 15.30 v votlini in nato kot vsako leto lurska procesija z obema zastavama in lursko Marijo.

BRATOVŠČINA ima na AVELLANEDI 2. maja sejo in shod. — Na PATERNALU seja 9. maja, Shod 16. maja.

POROČILA STA SE v Castelarju DRAGICA BERNETIČ in ZORKO BANDELJ, oba iz uglednih in zavednih naših družin in ob spremstvu mnogih rojakov.

† ANICA ZAVRTANIK je padla kot smrtna žrtev v cvetu let, stara komaj 21 let. Že dolgo ji je izpodkopavala njene življenske sile nemila smrt, dokler ni mlado življenje ugasnilo. Njeni stariši žive na ul. Pareja, kjer imajo almacén. Naj v miru počiva dobra mladenka!

VELIKONOČNA SPOVED bo na PATERNALU na Vel. sobot od 14-16 ure na Avalos. Na AVELLANEDI na Vel. soboto od 17-19 ure.

“LA VIDA ESPIRITUAL”
es una revista mensual de la Colectividad Eslovena.

Invitamos a los simpatizantes que también se suscriban y consigan suscritores y avisos para contribuir al seguro sostenimiento de esta revista. El abono es solo de 2 \$ anuales.

EL DIRECTOR de la Revista es el capellán de la Colectividad, Pbro. Juan Hladnik, residente en la Par. Santa Rosa de Lima, Pasco 431. Telef.: 48-3361 y 0095.

ADMINISTRACION: Paz Soldán 4924. Tel. 59-6413.

Prav posebno ste povabljeni, da se vdeležite skupnega sv. Obhajila na dan blagoslova zastave 16. maja. Blagoslov in sv. maša bo na Av. del Campo.

BLAGOSLOV SVEGORSKE ZASTAVE

bo 16. maja z vso slovesnostjo. Ob tej priliki pričakujemo vse rojake od blizu in od daleč. Prihitite, da boste videli to prelepo zastavo in naš dar Svetogorski Materi, da bomo mogli z večjim zaupanjem prositi za rešitev naše domovine in za mir.

Tudi popoldne se vrši slovesnost in sicer na Avalos 250. Molitve bodo ob 16.30. Nato sledi čajanka z zabavico v šoli (Paz Soldán 4924).

Nekateri boste prinesli kak prigrizek, drugi pa boste prispevali kak centavo, pa bomo imeli pono mizo in pošteno razvedrilo. Gotovo pridite vsi člani Bratovščine. Povabljeni ste pa tudi drugi rojaki. Vsak član naj se koga s seboj prijelje.

Ob tej priliki se bomo tudi pogovorili o nalogah Bratovščine.

ZBIRKA ZA ZASTAVO:

Prispevali so Kralj 1.—, Lakner 2.—, N. N. 7.—, Mozetič 3.—, Gomišček 1.—, Gabrijelčič 3.—, Markič 1.—, Troha P. 3.—, Rogelj 6.—. Skupaj 27.— \$.

Ker se nam je urinila pomota v zbirki Vide Čebren, je treba odšteti 28.35 \$ in še 10.—, ki so bili vpisani dvakrat, enkrat z imenom, drugič pod N. N. Tako da je doslej bilo nabranih 426.65 \$. Imamo torej še nekaj primanjkljaja in zato prosimo, da še prispevate. Zastava sama stane 440 \$, postranski stroški znesejo še nadaljnih 50 \$.

TISKOVNI SKLAD.

Mnogo rojakov uvidi svojo dolžnost, da podpro “Duhovno življenje”, katerega skušamo kljub povečanim stroškom vzdržati na primernem položaju, ne da bi dvignili cene. Prispevali so za sklad: Ostrouška 1.—, Troha \$ 2.—, Piriš 1.—, Lavriha 2.—, Kapitan 1.—, Uršič 1.—, Živec 1.—, J. L. 5.—, Samopomoč 2.—, Kovačič 1.—, Senica 1.—, Furlan 1.—, Frankič 1.—, Mozetič 5.—, Gomišček 1.—, Gabrijelčič 2.—. Skupno v dveh mesecih: 28 \$.

Prosimo da še prispevate!

SHOD U LURDU.

Zadnje nedeljo v majniku se vselej zberemo na prelepem shodu v lurskem sveetišču. Letos se bo to zgodilo 30. maja.

Začetek slovesnosti bo v votlini ob 15.30 od kod se razvije procesija po galerijah in se med lepim petjem vrne v cerkev.

Letos nas bosta spremljali na tem potu tudi naši dve prelepi zastavi. Prihitite našo skupno molitev za naše častne potrebe, za blagor domovine in za mir sve-

torej vsi od blizu in daleč, da dvignemo ta. Prinesite s seboj lursko pesem.

25. MAJA obletnica smrti NELIDE DOVŽAK. Sv. maša bo pri sv. Rozi ob 8 h.

IZ SEVERNE AMERIKE

smo zvedeli razveseljivo novico, da je kot sad vseslovanskega kongresa zaprosil in dobil audijenco pri državnem tajništvu slovenski odbor. Slovensko deputacijo je predstavil Luis Adamič, ki je s prepričljivimi besedami pridobil simpatije drž. podtajnika S. Wellesa. Slovenski tajnik P. Kazimir Zakrajšek je predložil državnemu tajniku spomenico z vsemi slovenskimi zadevami in prošnjami, med katerimi je najbolj povdarjena integriteta slovenske zemlje, do katere nam gre pravica; povdarjene so tudi nepopisne žrtve, katere naš narod doprinaša za zmago zavezniškega orožja. Državni tajnik je zelo ljubeznjivo sprejel našo deputacijo in ji dal zagotovilo, da se bo Amerika zavezala za naše pravice in da so njemu osebno dobro znane silne žrtve našega naroda, s katerimi zasluži prijateljstvo Amerike, kateri je naš narod dal že toliko velikih mož.

Slovenska deputacija je bila nadvse zadovoljna z doseženimi uspehi.

Važna zadeva bodoče Slovenije je tudi prošnja, ki je bila naslovljena na predsednika Roosevelta, da naj se stvorijo v Ameriki slovenske čete, ki bi bile pripravljene na trenutek, ko bo treba osvoboditi našo domovino in bodo takoj ustvarile red. Na tak način imajo formirane sedaj že norveške, nizozemske, avstrijske bataljone.

“V JUGOSLAVIJI ZNOTRAJ”

nosi naslov knjiga, ki jo je spisal po angleško znani pisatelj Louis Adamič, v kateri je predložil svetu sedanjí bridki položaj naše domovine.

SPOMIN DVOJNEGA DOGODKA,

ko je prevzel jugoslovansko žezlo Kralj Peter II. in druge obletnice vdora v Jugoslavijo smo imeli 4. aprila. V cerkvi sv. Roze se je vršila služba božja, pri kateri se je zbralo prav lepo število rojakov in je prisostvoval poleg odpravnika poslov dr. Dominikoviča tudi jugoslovanski bivši minister dr. Andjelinović in še razni drugi odlični predstavniki kolonije.

Popoldne se je vršila akademija v Jugoslovanskem domu na Dock Sudu, kjer je zbudil posebno pozornost nastop dr. Andjelinoviča, ki je prišel v Argentino z avijonom in prinesel iz Sev. Amerike marsikatero novice.

ČIKAŠKI ŽUPAN LAUSE

odpotuje te dneve v London in bo obiskal velika angleška mesta, kjer bo imel predavanje o mestnem gospodarstvu, ker je znan kot prvovistni strokovnjak teh zadev. Ta mož je tudi zaveden Slovenec in bo pač storil marsikaj tudi v prid naše nesrečne domovine.

INTERNACIJE SLOVENCEV SE NADALJUJEJO

Italijani so začetkom avgusta odpeljali v internacijo okrog 1.200 ljudi iz okraja črnomelj. Odpeljani so bili v Monferrato provinca Alessandria v Piemontu.

POUK SLOVENSKEGA JEZIKA

Slovenski jezikovni tečaj je že pričel delovati. Priglasite torej svoje otroke. Nikar ne zanemarite lepe prilike, da boste imeli tudi to veselje, slišati iz ust lastne dece prelepo slovensko besedo.

Priglasite otroke na Paz Soldán 4924, Paternal.

VELIKANOČ....

Zares je velika, je silna, je neskončne tolažbe polna za človeka ki blodi po solzni dolini, ki stopa s križem obremenjen . . . Morda je beda v hiši? Kaj bo jutri, ko bo izčrpano vse, kar je bilo spravljeno? Bolezen se je oglasila. Kaj bo? Otroci so nehvaležni. Mesto da bi pomagali oslabelim starišem, jim grenijo njihove že tako težke ure . . .

In če pošljemo našo misel tja čez morje, kjer se zvija domovina v krutih bolečinah, v bedi, v krvi, v solzah . . .

Kako blizu meje svojih moči pride človek. Ali naj obupa? Ali naj omahne? Ali naj brezbrizno stopa čez gorje bližnjega? Kam naj se ozre v uri najtežje stiske?

Na podnožje križa, kjer je visel med nebom in zemljo Odrešenik sveta, na videz brez moči, na videz strt in ponižan do dna . . . Vsi so z glavo majali nad njim. Vsi so bili razočarani nad njim. Menili so: vse je končano. Prevarali smo se nad njim v katerega smo toliko upanja stavili.

Pa je kmalu prišla ura, ko je bilo konec ponižanja, ko je njegov križ postal vir tolažbe in je vzšla zarja slave za Križanega Gospoda. Zmagoslavno je vstal od mrtvih, ko je dopolnil mero trpljenja, ko je izobilčil do zadnje poteze vzor, ob katerem naj zajemamo moči mi, kateri razumemo, da nam je po Gospodu Jezusu prišlo odrešenje in poščunjenje in zgled za naše obnašanje v uri preskušnje.

Za Velikim petkom trpljenja in ponižanja sledi tudi Velikonočno Vstajenje. Seveda za tistega, ki je v svojem trpljenju vdan in močan kot naš Gospod, ki se Vanj ozira in Njemu svoje trpljenje v močni veri daruje. Podoben mu je v trpljenju, pa mu bo podoben tudi v vstajenju.

Zmaga nad slabostjo, bedo, bolečino, žalostjo je v zaupnem pogledu na Križanega. Zmaga nad smrtjo samo in plačilo za celo večnost je pa v iskreni ljubezni do Gospoda, s katerim bomo vstali v slavo.

SKRIVNOST VELIKEGA ČETRKA

je pa spet dragocen zaklad, ki se nam stavi pred oči v dneh Velikega tedna.

Nevede in nehote išče srce človeško svojega Boga. Kakor magnetna igla teži proti severu, tako teži duša človekova po združenju z Bogom. Mnogi ne razumejo klica svojega srca in se vržejo v nižine življenja, meneč da bodo

SVETOGORSKA ZASTAVA

Kar obstali boste, ko se vam bo prikazala. Zato pa nikar ne zamudite velikega dogodka, ko bomo to prelepo zastavo blagoslovili.

Zgodilo se bo to 16. MAJA ob 10 uri pred SV. MAŠO na AV. DEL CAMPO 1653.

Tisti dan pa mora biti za vse Slovence spominski dan. Zato ste vsi rojaki povabljeni, da prihitite k naši skupni goreči molitvi za blagor domovine in za mir, dopoldne in popoldne.

Blagoslov se bo vršil dopoldne na Av. del Campo, POPOLDANSKA SLOVESNOST pa bo na AVALOS 250, v cerkvi SV. NEŽE ob 16.30 uri.

Popoldne se bo vršila tudi čajanka s prireditvico, katere se boste gotovo radi vdeležili. Čajanka bo v šoli, Paz Soldán 4924.

Povabite svoje znance in prijatelje in prinesite tudi kak prigrizek, da bo tako tisti dan kot naš slovenski družinski praznik.

Kdor bi želel akega pojasniti, naj vpraša na Paz Soldán 4924, U. T. 59-6413; pri g. Cotič, Fr. Beiró 5388 (Villa Devoto) in pri g. kaplanu Hladniku.

Imamo še nekaj primanjkljaja za zastavo, zato prosimo, da še priložite svoje doprinose.

v uživanju našli to po čemer vpije njihova duša. Še bolj pa zapadejo zmoti, ker jih s svojimi nakanami slepi še zapeljivec.

Toda prazno je beganje za maliki, kajti Boga išče naša duša.

Na Veliki Četrtek pri zadnji večerji se nam je dal Gospod Jezus kot božji kruh. Njega, po katerem z vsemi močmi stremi naša duša, imamo v sveti hostiji, da ga lahko pričujočega verno častimo, da Vsemogočnega zapupno prosimo, da prijatelju svoje skrbi potožimo, da Njega v svetem obhajilu prejemamo.

Boga je lačna duša, čeprav v zaslepljenosti človek hlasta po minljivih užitkih. In prav On se nam daje v sv. Hostiji, pri sv. Obhajilu.

Tisti kristjan, ki to razume, kdor se približa božji mizi in sprejme Jezusa z ljubečim poljubom in zaupnim objemom, bo kmalu doživel, da je vse do tedaj zastonj iskal prijatelja, kateremu more vse zaupati in od katerega more vse pričakovati.

Poskrbite, dragi rojaki, da očistite svoje srce, da z neomajno vero, trdnim upanjem in zvesto ljubeznijo pristopite k svetemu Obhajilu. Če se boste brez pridržka dali, boste brez pridržka tudi vse prejeli!

ROMANJE V LURD SE VRŠI 30. MAJA POPOLDNE.

BLAGOSLOV SVETOGORSKE ZASTAVE
Avellanede zastavo Bratovščine s podobo

16. MAJA. K blagoslovu prinesejo tudi iz Marije Pomočnice Slovencev.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Poslovil sem se od rojakov in Miramara. Po gladki cesti smo se gnali nazaj in dosti prazno pot smo imeli. Je pač tako da vsaka stvar za kaj prav pride. Pomanjkanje nafte je dobiček za — pota. Preje je tista cesta vse mrgolela brzečih voz, sedaj pa tiste, kateri imajo nujno pot nosi pulman, drugi pa na bregu širokega morja premišljajo minljivost tega sveta...

Lepa bi bila pokrajina, če bi bila porastla in lepo obdelana. Z lahkimi vspetinami se menjavajo dolinčice. Kakšna žitna polja bi to bila! Tako bi mislil človek! Kdor pa pozna gospodarski položaj dežele razume, zakaj je vse tisto zanemarjen pašnik. Oni Črnogorec v Miramaru mi je s svojo zgodbo lepo pojasnil to stvar. Mož je založil 60.000 \$ v čakro. Z drugim svojim rojakom sta se polotila dela in doživela sijajno letino prvič in drugič. Toda kaj pomaga, če pa je bila cena taka da sta pri vsem bogastvu ostala pod cesto... Tretje leto je pa sledila še slaba letina in fanta sta bila ob vse... Ni bilo plačano niti delo niti strošek.

Ta dežela ima preveč polja, pa premalo ust, da bi pojedle pridelke. Izvoz pa tudi ne doprinese toliko, da bi izdatno dvignil ceno poljskim pridelkom. Kako narobe gre svet, kadar ljudje hočejo po svojih postavah. Na eni strani se hočejo znebiti nevšečnosti, po drugi pa padajo v usodne posledice svoje lahkostnosti. Doma so vsi dobro vedeli, da je za delo treba rok. Marsikje je plevel rasel po njivi, ker ni bilo, kdor bi ga pobiral. Zato so pa ljudje razumeli, da je treba okrog hiše veliko otroškega žavžava... Res da so bili otroci najprej dobri za jesti, toda v skupni šoli med seboj so se naučili mnogih čednosti lepega življenja in kmalu so njihove pridne roke tudi za delo prijele in s pridnostjo so vabili iz tal takega kruhka, ki ga tukaj za drage denarje ne moreš kupiti...

Sodobni ljudje pa nočejo otroškega kriča... Pa tega bi še nemara prenašali. Toda nočejo življenja, ki stane žrtve. Dežela nima toliko ust kot pridelka kruha, lenuhov pa na pretek, — ker so rasli otroci kot razvajenci, za katere je moralo biti vse, samo da bi "sirotek ne trpel"... Pa se ni mlad naučil pridnosti, ne nesebičnosti; pač pa je rasel v lenobi, v razvajenosti, v samoljubju in še, siroče ubogo, vse krmežljavo za vedne zdravnike... Sodobni ljudje hočejo življenje v mestu, kjer se plača delo na uro... So raje stisnjeni v zatohlih luknjah. Jih moti otroško kričanje... So pozabili, da je človek rojen zato, da si z delom in trpljenjem služi srečno večnost... Zato pa po svoje delajo in zato pa tudi posledice svojih napak nosijo... Toliko je prostora in toliko je kruha v tej deželi, ki rabi milijone in milijone delavnih rok... Toda iz družin, ki imajo samo dva otroka bo izšlo malo takih, ki bodo v stanu ustvarjati blagostanje te dežele! Kje in kdaj naj bi se naučil te lastnosti razvajan otrok, kateremu vse ugodijo, ki si po lastnem okusu celó jed izbira!... Zato pa s koruzo kurijo, iz pšenice špirit delajo, v mestu pa ljudje lačni in brezposelni postopajo... Ven na polje, ven v deželo, to bi morala biti želja pametnih ljudi. Nič zato, če bo manj denarja. Pa bo prostora za otroke, ki ne bodo nikomur delali napote; pa bodo otroci znali od mladega za delo prijeti; pa se bodo naučili stanoovitosti, pa bodo rastle v zdravem zraku... Ta dežela potrebuje 100 milijonov ljudi in take vodnike, ki bodo razumeli svojo nalogo. S pametnimi odredbami se mnogo naredi, mesto da bi trošili milijone za pustne norosti, mesto da bi prirejali razkošne oficielne bankete, mesto da bi rušili hiše za graditev Av. 9 de Julio... Tisti denar in tisti trud naj bi obrnili v rešitev naselitve

notranjosti dežele, pa bi ne bilo nobenega brezposelnega, kdor bi delati hotel; pa bi stariši ne imeli moreče skrbi, kako najti svojim otrokom dela in zaslužka... Pa bi se ne bilo treba gnesti v zatohlih mestnih luknjah, kjer je v vedni nevarnosti telesno in dušno zdravje; pa bi se otroci ne valjali celi dan po ulicah v svoje pohujšanje in v nadlego drugim...

MORSKA PROCESIJA

Bilo je 3 febr. Po letnem času je to v dobi največje vročine. Pratika bi imenovala tiste dneve — "pasje"... Toda, ko sem izstopil iz pulmana, je nemilo potegnil veter, da me je kar nevšečno pohladilo. Vemo da je v tej deželi vreme nagajivo, pa vseeno je kar nepričakovano, kako se prevrže iz vročine v mraz.

Ustavil sem se pred hotelom Sasso. Tamkaj so neki naši rojaki. Pa sem dobil le en znan obraz. Presenečena je obstala pred menoj Marija Pertotova, ki je tamkaj s svojo gospodo. Ni pa toliko presenetilo mene, ker sem vedel, da jo najdem. Sporočile so mi o tem dekleta dekliškega krožka, v katerem je tudi gospodična Marija.

Kako pa kaj naša dekleta? se je pozanimala.

Sedaj ima krožek počitnice. Bomo videli, kako bo začel potem, ko se oddahne? V San Antonio smo imeli prav lep sestanek. V aprilu bo pa že spet začel kaj z delom.

Jaz bi prav rada kaj več prišla blizu, toda človek je zavezan. Pa vendar moram reči, da sem pri zelo dobrih ljudeh, ki mi radi dovolijo iti med pametne ljudi in prav rada grem med naša dekleta. Škoda, da ne pokažejo več zanimanja.

Med tem je prišla njena gospa, ki me je pozdravila kot starega znanca, čeprav je še nisem nikoli videl. Kmalu mi je razložila od kod njeno poznanje. Oni imajo vedno slovenske dekleta v hiši. Saj mi je imenovala več naših mladenk katere poznam. Posebno se je zanimala za Pepco...

"Pepca? — Katera Pepca je to?"

Tam nekje v Lanusu živi sedaj. Saj ste jo vi poročili. Ima dve sestri...

Že vem. To je Pepca Boveonova. Ni temu dolgo, ko sem bil pri njej...

In tako sem mesto enih našel druge znanca, da sem se moral kar na silo posloviti potem, ko sem se s toplim čajem oborožil proti mrzlemu vetru, kateri me je čakal zunaj.

Bila je Svečnica. Doma visijo navadno "sveče" od kapa, v Argentini pa teče od brade... Meni je pa kar prav storil tisti čaj, ker je med tem veter postal še bolj oster.

Hitel sem, da morda še najdem v mestu vsaj konec procesije "Morske Zvezde". Dan Svečnice je praznik "Stella Maris", katera ima v Mar del Plati krasno svetišče, kjer je vsak dan v času letovanja izpostavljeno sv. Rešnje Telo. Eni tekmujejo v tem, kako bodo bolj živina, kako bodo v sebi bolj pogazili podobo božjo, katero so dobili s svojo dušo, zato pa se dobe druge dobre duše, ki skušajo dajati zadoščenje žaljeni božji Pravici in zato nikdar ne najdeš prazne tiste cerkve... Kakor tudi nikdar ne najdeš praznega hudičevega templja, ki je kazino...

Ta dan, na praznik Stelle Maris, se pa nabere ogromna množica vernih in radovednih, tistih, ki jih veseli vse kar je zunanost, pa tudi oni, kateri hočejo javno dati Bogu čast, da popravljajo za tistimi, ki javno božje stvari sramote... Mnogo tisočev naroda se zbere na sijajni procesiji, ki se konča z mrakom. Pohitel sem jaz, da bi se kaj te procesije vjel, toda samo razhajajoči

se narod sem še našel. V dolgih vrstah so stopale gojenke nekega zavoda. Gotovo jih je bilo kakih 500. Skozi desettisočero množico omnibus kar ni mogel najti prehoda.

Slovesnost Morske Zvezde je bila veličastna, kakor so mi razložili drugi. Posebno je bila izdatna pridiga znamenitega govornika, ki je opozoril zbrane na veliko napako javnega življenja, ki je v tem, da verni ljudje tako radi prepuščajo monopol lepote in harmonije sveta brezvernim ljudem, ko je vendar vse bogastvo božjega stvarstva dana otrokom božjim, kateri bi morali znati prav vrednotiti vsako stvar božjega daru in tako postaviti vse na pravo pot ter tako izriniti zlorabo, v katero človeka zavaja njegova neurejena strast. Ko bi imeli verni kristjani dovolj odločno voljo vsaki čas, nikdar bi svet ne prišel do nesrečne blodnje XIX stoletja, ki je "izmislila" nadčloveka... Pa bi tudi XX, temu stoletju, bila prihranjena tragedija sedanjih vojn, ki tistega "nadčloveka" ubija... in ga mora ubiti, ker je nečloveška pošast. Besede modrega moža, katere so premisleka vredne in katere je tudi marsikdo nato premišljeval.

NE NAPREJ, NE NAZAJ!

Treba je bilo napraviti še nekaj obiskov. Dobil sem naslov stavbenika Travaglia, o katerem so rekli, da je naš človek. Ko sem se pozanimal zanj, sem spoznal, da ga vse mesto pozna. Stopil sem na dom in sem našel družino, ki me je prav po naše ljubeznjivo sprejela, toda že sem hitel naprej, da obiščem še druge, ki so večinoma doma od Gorice.

Še ena pustolovščina me je čakala tisti dan. Moj župnik P. Carbone je imel priti v Mar del Plata. Čeprav je Argentinec od glave do nog, ni še tega mesta videl nikdar. Za sprehode nikdar ni imel časa in ga je letos prvič njegova pot privedla v pravljeno Mar del Plata. Ob uri, ko sem sodil da ima priti, sem pogledal tja, kjer se je imel nastaniti. Gledam, gledam... Tistile človek? Je ali ni naš Carlos? Vse je pravo, samo ostrižen je drugače. Tedaj je pogledal nazaj in prav on je bil. Prišla sta skupaj z župnikovim autom. Tudi Tudi Karelno pristojajo počitnice, tako je presodil župnik. Malo kdo daje svojemu strežniku počitnice...

Začuden me je pogledal župnik in prav vesel je bil, ker tako se bo mogel takoj kam obrniti. Zato smo kar takoj skočili v avto, da se ogledamo kje da smo. Jaz sem bil kažipot.

Kar k morju! Kam pač drugam? Saj to je bogastvo tega mesta! Tamle je "Descanso Don Bosco". Poglejmo no, je menil župnik in zavil iz ceste doli proti obrežju, ki je cvetelo v srebrni peni valov, ki so naskokoma objemali obalo.

El Santuario de Monte Santo. — Sobre una montaña de 700 m apareció, hace 400 años, Nuestra Señora dando origen a las peregrinaciones. La imagen que allí se venera es la del nuevo estandarte yugoslavo.

VOŠČILA VAM POŠLJEM

Ko mogla bi iti na goro visoko,
da videla vas bi, trpini,
tolažila vas in solze z vami točila:
po sinovih Slovenije.

Za mir bi z vami

Kraljico Svetogorsko prosila.

Mati Slovenija, naj bo dovolj tvojih mučenicov
dovolj krvi naših slovenskih junakov.

Dovolj požganih vasi in brez domov siromakov.

Vstajenja, vstajenja prosimo, Gospod,
naj vstane s Teboj tudi naša domovina.

To so za Vas moja Velikonočna voščila

P e p c a

Kaj pa je? Vprašanje ni čakalo odgovora, kajti že smo vedeli dobro kaj je. Kolesa so se vrtela, pesek je pršel na vse strani, avto pa je iskal izhoda naprej in nazaj, toda le vse bolj se je vdiral... Na! lepa nakana je to! Sedaj pa imamo, je menil župnik, ne da bi se razburil.

Toda predno smo se izmotali iz voza, nas je že obdala skupina ljudi. Takoj smo imeli lopato, vprle so se roke v našega konja; kar hitro je bil na trdnih tleh. Nekaj podobic, par svetinj, pa smo bili mi zunaj oni pa srečni!

Kar hitro je bilo treba naprej, kajti pri Lupinovich so že čakali, kakor je bilo napovedano, toda jaz nisem imel v programu onega prizora izpod "Descanso Don Bosco", zato sem se malo zakasnil.

Še enkrat smo se zbrali rojaki. Nekateri novi obrazi so se tudi pokazali. Čeprav se tisti večer nismo prav dolgo zamudili, je bilo dovolj, da jo je prej odkuril zadnji omnibus. Toda saj so ljudje dobri! Kar na cesti sem ustavil avto, in ne le da so imeli zame mesta; še celo prav veseli so bili in naravnost na moj stan so me zapeljali, da sem prišel domov še v krščanskem času.

SKOZI MAIPU IN AYACUCHO

Naslednji dan je bilo treba dalje ob 9 uri. Isti prizori prostranega argentinskega polja, ki ima prostora za tolike milijone ljudi, pa stoji kot žalostna pušča. Vlak je tekmoval s Condorjem, kateri vozi svoje pulmane tik ob železnici po gosposki asfaltni cesti. Toda tisti vlak ni bil za tekmo! Kot pijanec, ki se ustavi v vsaki beznici, je postajal, kot da se nikomur nič ne mudi. Pa nič ne hasne, če človek protestira. Saj sem že preje vedel, da je njegov vozni red tak. V skladu s tem smo tudi prišli v Maipú, kjer sem imel dve uri kasneje vlak proti Tandilu.

Maipú je malo podeželsko mestece. Kakor siromak rad posnema bogatina, da bi se vsaj v nečem priličil njemu, katerega v vsem — zavida... Tako tudi mala mesteca rada posnemajo velika. Prostorne trge so razmerili med prašnimi cestami, za katere seveda ni denarja, da bi jih tlakali. Ker ni šetalcev, kateri bi pohodili travo, tudi ni treba oskrbovalca parka, svet se pa zastanj dobi... Tako se tudi Maipú ponaša z gosposkim parkom. Toda zastanj sem iskal klop, na katero bi se vsedel... Mesto nima posebnega gospodarskega pomena. Ima pač precej veliko železniško delavnico, v kateri popravljajo železniške stvari, ker je važno železniško križišče, drugače pa ima pomen samo kot središče kmetijstva, ki ima tam okrog mnogo živine.

Spet je potegnil vlak naprej proti mestu Ayacucho, postajo pred Tandilom. Tamkaj so pred nedavnim prevzele zagrebške sestre sv. Vinka mestno bolnico. Prednica je pa sestra Ulpiana Zakrajsek, doma iz Notranj-

13. MAJA JE OBLETNICA SMRTI FRANČIŠKE HLADNIK. Ta dan bo ob 10 uri pri sv. Rozi maša obletnica. 9. maja bo na Avellanedi tudi sv. maša za rajno mater.

El día 13 de Mayo se cumplirá 2 años de la muerte de Francisca Hladnik, mamá de P. Juan. Se oficiará ese día a las 10 horas en Santa Rosa de Lima el funeral en sufragio de su alma.

ske. Najavil sem ji že prej moj prihod in, ko smo obstali na postaji, sem jo kmalu tudi res našel med čakajočim narodom. Škoda da mi ni dal vlak več kot par minut časa. Ayacucho je namreč precej veliko in bojda tudi lepo mesto. Toda naših ljudi tam okrog ni. V Maipú so mi samo o enem povedali, da je bil v železniških delavnicah, pa je že čas odkar je bil premeščen drugam. V Ayacucho pa sestra Ulpiana v enem mesecu časa, odkar je bila tam, še ni mogla najti nikogar.

Vlak je spet zganil. Še eno uro bom drdrali. Počasi je začela pokrajina spreminjati lice. Vse več drevja se je pojavljalo. Tam na obzorju so začele rasti sence, ki so segale vse više in čez čas so nas obdajale iz vseh strani srednje visoke gore.

Širok gozd evkaliptov je brzel mimo nas. V njegovi senci je čemela živina. Saj je pa tudi bil dan tak, da bi se psu jezik posušil. Tako nemilo je žgalo in pripekalo, da so se sopotniki kar topili v potu. Nismo se veliko ustavljali. Naprej je šlo proti "rajskemu Tandilu". Saj pravijo v Buenos, da je Tandil nekaj čudno lepega. Meni ta kraj ni več tuj, ker sem ga že pred leti tudi videl... Toda brez vsakih iluzij sem čakal, kdaj se ustavimo. In če bi imel kaj iluzij, so se mi kaj jaderno razblinile, ko se je zarežal vame konjski okostnjak, ki je v senci nadaljeval svoj počitek in ga morda še nadaljuje... kot žalostna priča minljivosti.

Slednjič smo le prišli. Najprej sem stopil v trgovino s sadjem, da pojem kak sad. Pijača bi mi ne bila v hasek. Nato sem se namenil po mestu in obiskal najprej Ušajeve, ki sem jih po dolgem iskanju slednjič našel skoraj na vzhodu slovitega tandilskega parka. Pohitel sem tudi gori na breg, ki tako zelo sliči s svojim značilnim stolpom ljubljanskemu gradu. Skozi borov gaj se prepleta steza in stopnice gori v vis. Kar postal sem in nato tudi sedel v senco, pa ne toliko radi sence, kolikor radi prijetne vonjave borovega gaja. Kaj časa že je minilo, ko nisem imel prilike, da bi užival tisto dišavo, ki je vse drugače prijetna kot duhovi v parfumerijah... Pa sem se zavedel, da je prav da postanem. Saj je kar lilo iz mene. Preje na vlaku so se potili drugi, sedaj je bila vrsta na meni. Sicer pa je bil čas zato. Saj sem prehodil že kakih 20 kvader in v soncu, ki je za noja — in ne za človeka.

Na podnožju tistega brda se je raztegnilo mesto Tandil. Ima kakih 20.000 ljudi in nekaj industrije. V prvih časih je tja pohitelo mnogo naših rojakov, ker so sanjali, da je tam nekaj takega kot naša domovina. In ni bila njihova misel brez podlage. Saj je res pogled iz višine nekaj takega, kakor da bi gledal tja čez Vipavsko dolino. Če še malo domišljija deluje, pa vidiš gozdove in polja in vinograde... Pravim, če deluje domišljija, kajti kadar si ogledaš stvari od blizu ne boš našel vinograda in tisto polje je tudi samo za podobo. To niso vipavske in tudi ne kraške njive, in tudi škržata ni na hrastu, pa tudi hrasta ni, kjer bi škržat crvčal. Pa vendarle... V celi provinci Buenos Aires ne najdeš bolj prijaznega kraja kot je Tandil. Jaz ga že nisem in kdor ga je, naj se oglasi in pove kje! Tja je nekoč hitelo mnogo naših, pa so kmalu bili siti tandilske idile.

Dobil sem naslove še dveh naših družin. Poiskal sem Razpetove, rojake iz cerkljanskega, katerih doma-

čo vas poznam in Kraljeve, ki so doma iz Trebč pri Trstu. Š tem je pa bila že tudi ura pozna... In tudi koga naj bi še iskal? Je še naših ljudi. Morda še nekaj deseteric samskih ljudi in morda kdo z družino, ki delajo v kamnolomih. Toda to leži kakih 20 km vstran in zato nisem mogel misliti nič nanje... Škoda, da ni o mojem prihodu nihče nič vedel. Menda ni nihče od vseh rojakov videl v našem časopisju mojega obvestila? Zmenili smo se pa, da se prihodnjič že kaj bolje najdemo.

TUDI KOMARJI KAJ VELJAJO

Še sem pogledal v hišo nekega znanca od prejšnjega obiska, toda bil je na potovanju. Torej k počitku. Kam? Čim bliže na postajo, kajti vlak gre že ob 5 uri zjutraj. Torej v hotel Victoria.

Dobil sem sobo. Ko sem povečerjal sem dobil tudi svečano zagotovilo, da me bo "sereno" zbudil ob 4.45 uri. Postelja je bila, in ne trda. Toda kdo bo spal s tako vročino, ki ni kar nič pojenjala. Konečno je le malo popustila, zato sem odprl naddurje, da dobim kaj svežega zraka. Toda oglasili so se nepovabljeni gostje. Moj, moj, moj... se mi je sladkala kmarjeva pesem. Ti lepa ljubezen, kako me imajo radi. Takih prijateljev pa res najdeš na vseh krajih, ki bi ti radi kričili! Včasih so še bolj nadležni krščeni kot tile tandilski komarji. Pa sem jim napovedal neizprosno vojsko in poskusil spet zaspati. Kmalu me je topla pesem njihove velike ljubezni spet zbudila. Spet sem mil "moj, moj, moj, moj..." in spet je bila ofenziva in spet premirje. Tako se je ponavljalo vsak čas. Med tem se je pa pripeljala nevihta. Napovedovala se je že zvečer. Blisk, tresk in grom so pohladili ozračje in je vse zaspalo. Samo komarji so bili bolj željni moje krvi kot spanja. Pa je postalo tako prijetno, ko je še ploha dovršila svoje delo, da je spalo vse razen — komarjev. Njihova ljubezen do mene je postala spet tako izdatna, da so me zbudili. Prav tedaj je pa tudi vlak zapiskal na postaji. Pogledam na uro in tedaj sem videl, da lahko komarje na miru pustim; kar pohiteti je treba, da vlaka ne zamudim.

Ti šmentani komarji! Čuvaj je zaspal in glasno smrčal pred vrati; komarji so pa njegovo nalogo izpolnili.

Zdrimal sem zaspanca, da naj mi vsaj vrata odpre!

Počakajte, počakajte, je klical, pa mi je vendarle vrata odprl.

Vlak mene ne bo čakal, sem odvrnil in stekel ven v dež in ravno na postajo, kjer sem še ravno prav prišel. Če bi ne bilo komarjev, bi me ta čuvajeva zaspčnost stala kakih 150 \$... Torej je le res, da je tudi komar koristna živalca!

V Rosarioju se je vršil "semenj" v korist vojnim vjetnikom. He aquí el pabellón yugoeslavo en la "kermesse" realizada por los aliados en Rosario.

LA PAGINA PARA LA JOVEN

LA REUNION DE LAS JOVENES

se realizará el 25 de abril (Pascua) en Paz Soldán 4924.

Las últimas reuniones fueron muy animadas y ya se ve que están teniendo gran actividad las jóvenes.

Concurran pues, porque las esperamos como a buenas amigas, para pasar juntos algunos ratos agradables y para sacar provecho y hacer bien.

Invitamos a todas las jóvenes y a sus amigas, a que concurran en Semana Santa a los sermones en la iglesia Santa Inés (Avalos 250).

Jueves Santo a las 16 horas.

Viernes Santo a las 18.30 horas.

El capricho en estado permanente, ninguna fijeza, cambio perpetuo, como los cabritos, que están comiendo y parecen muy pegados a su ocupación, pero de golpe una pirueta, un paro brusco, un salto inesperado. ¿Por qué? Ningún motivo. Antojo, capricho. Eso revela ausencia de reflexión, egoísmo profundamente arraigado, el culto del "yo", hasta la idolatría.

La caprichosa, causa malestar, alejamiento, escándalo. ¿Qué confianza se puede tener en quien va dando vueltas a merced de los vientos? ¿Qué puede esperarse de ese espíritu de "mosca", que solo busca satisfacer sus caprichos, hacer su voluntad, sin cuidar en absoluto de los intereses de los demás?

Debemos ser discretas en todo momento; discreción en los ojos, en los labios. Ni querer verlo todo, ni querer decirlo todo. Esa manía de no querer ignorar nada, ni lo bueno ni lo malo, es curiosidad malsana, es indicio de un alma que jamás guardará recogimiento y a quien una bagatela es bastante para interesarla y no le dejará lugar para las cosas grandes.

Las que hablan poco, raramente faltan a la caridad.

Evitemos el ridículo de ser una joven amiga de camarerías. Esto de manejar las tijeras... es tan común, que nuestra lengua no respeta nada. Todos pasan por nuestra censura, pero, cuando se trata de nuestra propia persona... Se diría que venimos al mundo privados de piel, si consideramos el sufrimiento que los menores roces nos producen. Sobre todo ciertos días, no pueden decirme nada. ¿Me hablan? me irrita; ¿se callan? me irrita también; si en una conversación, creo entender alguna alusión, menos amable, tocante a mi persona, me pongo furiosa, que nadie me diga nada, porque le taparé la boca.

Cuéntase de dos vigilantes que se tenían un odio y desprecio profundo, porque al hacer la guardia, ninguno quería decir lo mismo que el otro. Parece tontería absurda, pero esto se repite diariamente, sobre todo entre las mujeres. Si se escribiesen los relatos de las discordias entre mujeres, desde el comienzo del mundo, ¡Qué colección de mezquindades! Qué novelas somos capaces de hacer por un simple indicio. Fulana dejó de saludarme, el otro día, desde la otra vereda. ¡Fué intencionado! Pero ya le pagaré con la misma moneda. Todo lo traigo a mi memoria, pero solo olvido una cosa y es que la otra; distraída — no me vió — pero mi imaginación da vueltas, y veo cosas que no existen; el conceder demasiado a la imaginación me expondrá a grandes riesgos. Es muy diestra en hacer locuras.

En un discurso, acerca del valor de la virtud, hablaban de una mujer que cuidaba a su hermana demente. Muchas veces baja del monte para ir a lavar en un torrente. Cuando vuelve a subir con su carga todavía húmeda, no es raro ver a la loca de la casa, astuta, apoderarse de la ropa limpia, arrastrarla por el barro y desgarrarla. Entonces es preciso desarmar a la infeliz que aúlla y ríe — y dulcemente bajar otra vez al torrente sin quejarse...

¿No podemos ver en esto un símbolo? En lo íntimo de un ser, vive una loca, sujeta también a travesuras. Si no la

KROŽEK JE ZOPET ZAČEL SVOJE DELOVANJE

4. apr. se je vršil lep sestanek, na katerem sta imeli besedo dve gospodični.

Lidia Garavaglia je povdarila, v skladu s postnim časom, kako velikega pomena je post za dušo in telo.

Kako napačno ravnaajo ljudje, ki iščejo vrednost življenju v tem, da strežejo svojim željam, ne da bi pomislili, da neurejene želje človeka neštetokrat sproviijo v bolezen in v nesrečo. Ne sme biti grlo merilo jedilnega lista, temveč trezna zmernost mora brzdati nasilen apetit.

Vsaka bi bila rada lepa! Toda ni vsaka dovolj močna, da bi si znala odreči po okusni slaščici, po prijetni jedi... Potem pa iščejo vse mogoče načine, kako zgubiti na teži...

Post je najbolj uspešno sredstvo za ohranitev "linije".

Toda velika škoda je, če človek misli na post samo v kolikor je koristen zdravju in lepoti telesa in ne dvigne svojih namenov, ter posveti svoj post kot žrtev Bogu, posnemaje Gospoda in svetnike. Na ta način postane post veliko vreden duši in ostane koristen telesu. Kako smoterno je napravil Stvarnik človeka, ko mu ista žrtev velja za dušo in za telo; ob enem služi telesnemu zdravju in lepoti ter krasi tudi dušo in jo utrjuje.

Nato je spregovorila gdčna. Noemi Arranguren o splošni vrednosti in veliki pomembnosti zatajevanja. Saj to je tisto, kar človeka močnega in velikega naredi, kar ga dvigne iz okov telesnih želja in postavi duha nad telo. Po tej poti doseže mladenka moč, da stre v sebi kaprice, da se da voditi iskrenosti napram vsem; da je vsak dan ista in se ne spreminja z vetrom. Da zna biti dobra nasproti vsem brez ozira na svoj sentimentalizem.

Taka postane sonce in izžareva srečo na vse in bo nekoč tudi osrečila svojega moža, svoje otroke in svoj dom.

Tega se pa učimo od Kristusa, ki nam v postnem času prav posebno glasno govori o žrtvi in zatajevanju.

Ob koncu sestanka so se dekleta dogovorila, da se čez teden spet zberejo, da se pogovore o nadaljnem delu in da uredi tudi zabavni del krožka.

11. aprila se nas je spet zbralo lepo število, to pot okrog mize in je kar prehitro minilo popoldne v zabavni igrici, katero nam je prinesla gospodična Haidée Guerra.

Na Velikonoč ob 15 uri se vrši naslednji sestanek, katerega se vse vdeležite in boste prav prijetno presenečene!

16 maja, na dan blagoslova svetogorske zastave, ste dekleta prav posebno povabljene, da se vdeležite slovesnosti popoldne in popoldne.

Popoldne se vrši čajanka, pri kateri boste imele mladenke tudi opravka, da ne bomo pri praznih in neurejenih mizah.

vigilo, ¡cuanto tiempo perdido y, si no se tiene mucho cuidado, no respeta nada. Lástima grande, después de haber velado cuidadosamente por la blancura de mi alma, durante meses enteros, ver esta blancura rasgada, y arrastrada por el barro, debido a una falta de precaución, a una simplicidad, a un abandono injustificado.

Guardemos siempre el dominio de nosotras mismas.

Dice un escritor que la juventud no fué hecha para el placer, sino para el heroísmo, es verdad que para conservar nuestras buenas costumbres, debemos ser heroicas y necesitamos serlo luchando tenazmente con nosotras mismas, con nuestras imperfecciones.

Noemí Arranguren.

Sestanek za mladenke bo 25. aprila ob 15 uri na Paz Soldán. Bo zelo zanimiv!

NEKAJ ZA STARIŠE

LASTNEMU OTROKU NE ŽELI DOBRO!

Ko človek opazuje življenje in stvar malo premisli, pride neštetokrat do zaključka, da lastna mati in oče ne želita lastnemu otroku dobro. Ena taka prilika je **POTUHA**.

Mnogo je staršev kjer daje potuho oče ali pa mati, včasih pa kar oba. Oče želi pridobiti naklonjenost otrokovo s tem da razveljavi odločne odredbe materine; mati pa s tem da pomiluje otroka, kadar ga je oče ukoril. To je nevaren strup za vzgojo.

Druga pogosta napaka je **GRDA BESEDA**.

Živel sem v isti hiši z mladima zakoncema, ki sta imela dva otroke; večji je imel 3 leta. Zakonca sta imela to slabost, da sta se za vsako stvarco prerekala. Nekoč je prišlo prav do hudega prepira. Ko sta že končala svoje litanije, je mati rekla večjemu otroku: pojdi k očetu in mu reci: "La p.". — Otrok je ubogal. Šel je k očetu in čeprav jecaje, izpolnil naročilo: pa-papito la p. . . palió. . .

Kar tresel sem se od jeze, ko sem bil temu sam priča. Tisti materi sem tedaj napovedal njeno poznejše življenje; in prišlo je, pa še preje nego sem jaz sam pričakoval.

Mnogo takšnih in podobnih sem že videl. Pa ne le jaz. Vsi vidimo to in vendar, kljub stoterim skušnjam človeštvo rine v brezno! Zakaj? Zato ker ljudstvo je površno in večina ljudi živi tja v en dan brez, misli, da "vsak je svoje sreče kovač" in da si vsak ustvarja svojo prihodnost in pripravlja srečo in nesrečo svojo in svojih otrok.

Koliko skušenj ima vsak iz svoje mladosti. Pa kakor narodi pozabljajo žalostne izkušnje iz zgodovine ter spet padajo v stare napake in spet morajo z ognjem in krvjo izravnovati, kar bi z modro besedo vodnikov bilo lahko odvrnjeno, taka je zgodovina družin in taka je usoda narodov.

Z mnogimi očeti in materami sem se razgovarjal o tem in jih opozarjal na takele vzgojne napake. Dobil sem odgovor: "mene je **MOJ OČE DDRŽAL V KLEŠČAH**, jaz pa nočem tako! Mojemu otroku dam svobodo. . . itd. Večji lump če bo, boljše bo živel!" — Takšen oče sam sebe slepi! Nikar ne budali! Ko boš star, bo tvoj lastni otrok slabši napram tebi kot neznan človek in celo batine boš dobil od lastnega sina ali hčere. Toliko te bo spoštoval, kolikor spoštovanja zaslužiš. Razbrzdanost v katero si ga porival bo najprej tebe samega tepla.

Mnogo mamic sem že slišal, ko so se pritoževale čez lastne hčere ali sine, da ne skrbe zanje. Kako sta p vidva skrbela za otroka, ki sta ga prepuščala vsem njegovim slabim nagnenjem? Na njivi raste plevel, če ga ne pleveš. V otroku rastejo slaba nagnenja, če ga ti, ki imaš leta in skušnje, ne vzgajaš kot treba. Prav kakor je dobra žetev in bratev nagrada skrbnemu delavcu, so dobri otroci plačilo skrbnim in modrim starišem. Trda roka katero vodi umerjena ljubezen, je neizogibno sredstvo prave vzgoje. **NE RAZVAJAJ OTROKA**; ne ugajaj mu njegovim sitnosti. Star, resen mož, mi je takole razkril, ko sem imel 23 let: **KDOR SE MLAD VESELI, SE STAR ŽALOSTI!**

Koliko pretresljivih zgodb človek čita. Kar zgrozi se človek nad okrutimi zločini. Ko bi pa poznal stariše hudodelca in kako je rasel in se gojil tisti človek, bi se nemara nič ne zgražal nad grozodelcem, ampak rekel boš: kar so ga lastni stariši naučili, kakor so ga razvadili, tisto dela! Zanemarjena vzgoja pa postane še

V gozdu nad Trzičem.

Las montañas y los bosques son ahora el refugio y las fortalezas de los guerrilleros yugoeslavos, que desde allí preparan la liberación de su país.

bolj usodna radi slabih nagnenj, v katerih človek podivja.

Poznal sem mater, ki je imela nad ducat otrok. ONA ni **NIKOLI POLJUBLJALA** svojih otrok, a vendar jih je iskreno ljubila. Ni imela časa ukvarjati se s poljubi. Kaj pa vidiš danes? V kolektivih v tramvajih in posebno po domovih, samo razvajanje otrok. Mati stoji, da ima otrok sedež. Kar se malemu sitnežu zljubi, vse sme storiti. Poljubov in božanja pa toliko, da to že otroku preseda, da jih vrača s klofuto. . . Večkrat sem že videl tako.

Ko otrok malo doraste, ko že nosi hlače ali pa skuštrano glavo, takrat zgrabi že za metlo ali za kako drugo reč in udriha po materi ali celo po očetu! Videl sem 10 letnega fantka, ki je za slovo dal očetu brco. Oče je pa svojo zadrego prikril z nasmehom, mesto da bi smrkavca pošteno natreskal, kot zasluži. Menil je: pogledajte ga, takle je! . . . Kot da ni s tem dal žalostnega spričevala svojim lastnim starišem, ki ga ne znajo strahovati kot treba. — Otrok je otrok. Ne ve kaj dela. Zato ga pa morajo razbistriti njegovi stariši. Zato pa morata oče in mati imeti več glave, da ga uženeta. Naj se izgovarjata kakor hočeta, mati in oče sta kriva surovih odgovorov in nasilnega obnašanja svojih otrok, ker se nista potrudila, da bi otroke poučila in ker jih v slepi ljubezni nista kaznovala. Pozabila sta, da je začetek modrosti strah božji in kadar je otrok razbrzdan mora govoriti palica, ki je bila in bo odlično vzgojno sredstvo in kateri se imam tudi jaz zahvaliti, da nisem kak nepridiprav.

Pred 40 leti sem to skusil, sedaj pa sam prav dobro razumem in vem da brez strahovanja ni dobrih otrok in brez strogosti ni dobrih starišev.

"**DELO JE ZDRAVO, DDELO JE ČAST**", sem nekje videl zapisano kot temeljno resnico. Kaj pa je danes? Kje so mamice, ki dajo delo malemu otroku? Kako bo vendar otrok dober, pošten in delaven, ako se iz malega ne uči delati. Mnogo mater sem že slišal: "Mojemu otroku ni treba delati! Mi lahko plačamo deklo ali hlapca, smo bogati! . . ." Torej brez dela in brez trpljenja bi hoteli lepo živeti, čeprav je vsem zapisana postava: "V potu svojega obraza boš jedel kruh". Kristusovo besedo in njegov zgled so hoteli ljudje ovreči, zato ni čudno, da je Bog poslal kazen nad človeštvo. Le kako naj bo drugače, ker vsak kdor brez dela živi, živi od tujih žuljev in to je krivica, ki mora roditi prokletstvo.

Pred več leti, ko sem bil še samski doma so se naša kmečka dekleta začela po gosposki modi oblačiti. Pokazale so se kratke kijklje, veliki izrezki na prsih, kratki rokavi in visoke pete. Slišal sem kmetico, ki je rekla: Kam to gre? Kam bo to pripeljalo. Ubogi fantje, ki si zbirajo nevesto med temile punčarami. Takrat tega nisem prav umel, danes pa sprevidim, da je žena imela prav. Kaj pa bi ona rekla, ako bi šla danes po velemestu? Mnogo bi prerokovala in ne bi se zmotila čeprav ne zna ne pisati in ne čitati. Naš današnji svet pri vsej svoji učenosti ne sprevidi pogube v katero neizogibno drvi. Nič ne pomisli ne na preteklost in ne na bridke izkušnje rodov, ki so vsako nečimernost in mo-

Zadružništvo na Goriškem

POMLADITI JE TREBA PLEMENITO DREVO

Že v prvih mesecih sem dobil vtis, da bi se mogla z odločnostjo, živahnostjo in dobro voljo novih in mlajših voditeljev Zveza spremeniti v vzorno, vodilno in močno gospodarsko organizacijo. Predsednik Zadružne zveze profesor Berbuč je bil častitljiv starček z lepo sivo brado, ki pa niti v svoji mladosti nikdar ni bil prenegel, kakor mi je nekdanji rekel dr. Anton Gregorčič. Živel je že bolj od lovorov svojega nekdanjega deželnega poslanstva. Ni bilo mogoče pričakovati od nad 70 letnega moža take živahnosti in možnosti vživetja v potrebe težkega povojnega časa, kakor so zahtevale okolnosti. Uradništvo je bilo nezadostno, pisarna premajhna, knjigovodstvo pri članicah po večini že več let neurejeno. Nekatero zadrugo ob ožji vojni črti so bile izgubile knjige in dokumente. O kakem nadzorovanju med vojno skoro ni bilo govora. Kakor že rečeno, tudi zvezino gospodarsko stanje ni bilo popolnoma jasno.

Dežela v razvalinah je klicala nujno na pomoč, prebivalstvo se je vračalo iz begunstva in potrebovalo v takih bridkih časih svetovalcev in treznih usmerjevalcev. Med novini gospodarji tujega jezika in našim slovenskim kmetom je bilo treba najti "modus vivendi", ne da bi to bilo v škodo narodne samobitnosti. Vsa trgovina se je morala preusmeriti. Denarno vprašanje je že predolgo čakalo rešitve. Kmetijstvo je bilo treba obnoviti in prilagoditi novim tržnim razmeram. Vojna odškodnina, eden najvažnejših činiteljev goriškega povojnega gospodarstva, je bila popolnoma nov problem.

Kar nas je bilo mladih socialno sodobno usmerjenih izobražencev, smo videli v povojnih razmerah sijajno priložnost, da pokažemo narodu pogled v bodočnost in pripravimo pot socializaciji vseh panog gospodarstva. Niso med nami manjkali bivši ruski vojni ujetniki, ki so ob vrnitvi prinesli s seboj nove poglede na socialno politiko.

Potrebno je bilo tedaj usposobiti našo Zadružno zvezo, da ljudstvu postane idealna gospodarska matica, ki naj bi vse te naloge mogla prevzeti in z odločnim zamahom načeti, jih postopoma dovrševati in ljudstvo z dejanji in s poukom peljati idealni socializaciji naproti.

PA SMO ZAVIHNILI ROKAVE

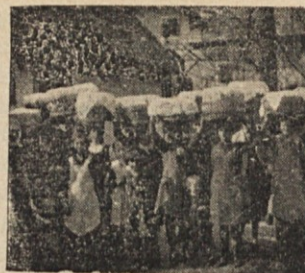
Reorganizacija načelstva se je izvršila z vojno zvijačo. Ugledni zadrugar je Zvezi pisal pismo, v katerem je prav ostro ožigosal njeno nedelavnost, ko jo je čakalo pač toliko potreb. Pri naslednji seji je ob čitanju tega dopisa nastalo med

ralno propast morali krvavo plačati. Zakaj je treba brezglavo izzivati božjo jezo, ki mora pomesti z ljudmi, ki zgreše stopinje, po katerih je edina zanesljiva pot človeštva! Zakaj hoče biti človek ko neumna žival, ki le tedaj koristno in smoterno ravna, kadar udarjaš po nji s korobačem!

ŽENITEV JEMLJEJO DANES PREMNOGI ZA ZABAVO

Mati ne pouči lastne hčere in sina predno gredo v zakon. V cerkev mnogi tudi ne gredo, tako da stopita oba lahko mišlejno v novi stan in ustvarita nov dom, ne da bi sploh razumela veliko nalogo družinskega življenja. Kako bo tak zakonski par srečen? Kako bo svoje otroke vzgajal, ako sam ni vzgojen? Na take stvari se ne pomisli, ker je premalo resnosti. Ženijo se le za medene tedne, potem pa imajo kmalu "hudiča v hiši".

I. L.

El Sábado de Gloria se acostumbra en Eslovenia realizar la bendición de los manjares, que simbolizan el cordero pascual. Todas las familias mandan a la iglesia vecina sus provisiones, entre las cuales no faltan los tradicionales huevos de Pascua.

načelniki veliko razburjenje in eden izmed naših zarotnikov je v nastalo zmešnjavo vrgel bojni klic: "Na tak žaljiv napad je le enodgovor mogoč, da v znak protesta celokupno načelstvo solidarno odstopi." Kar je bilo seveda soglasno sprejeto v veliko zadoščenje navzočega predsednika, ki se je kajpada čutil po pismu najbolj prizadetega. Ker je z njim celo načelstvo odstopilo, mu je bilo omogočeno, da se je častno umaknil. Ob otvaranju sledečega občnega zbora je ogorčeno skušal zavračati dopisnikove očitke kot krivične in žaljive, sporočil sklep načelstva, da v znak protesta solidarno poda ostavko in je za svojo osebo v naprej odločno odklonil morebitno zopetno izvolitev. Novi predsednik je postal dr. Josip Ličan, ki je bil mnogo mlajši in je bil takrat tudi vse drugače dovteten za nove načrte in ukrepe.

Novo načelstvo je takoj sklenilo, ukreniti vse potrebno, da se čimprej ugotovi z vso jasnostjo zvezino gospodarsko stanje. Sprejeli so v službo Josipa Bajca, niti zelo izobražena, niti posebno inteligentnega človeka, ki je bil pa jako soliden in vztrajen knjigovodja. Dali so mu naslov ravnatelja. Obenem je bil nastavljen kot blagajnik Leopold Levpušček, zelo vesten in sposoben uradnik.

Po delu, ki je trajalo nekaj mesecev, je bilo ugotovljeno sledeče:

1) Zadružna zveza je imela pri ljubljanski Zadružni zvezi depot kronskih bankovcev, predstavljajočih po italijanskih odredbah o izmenjavi avstro-ogrskih kron, to se pravi 60 lir za vsakih 100 kron, nad en milijon stotisoč lir.

2) Pri istem zavodu je imela Zveza v tekočem računu naloženih kron s pravico do zakonite izmenjave za okroglo poldrugi milijon lir.

3) Pri Ljubljanski kreditni banki v Gorici smo imeli okrog dveh milijonov lir. Branila se je pa ta banka izplačevati ta denar z izgovorom, da tudi še ni bila prejela izmenjave svojih kronskih terjatev.

4) Zadruge, ki so bile do 1918 članice zvez onstran nove državne meje, in so se kasneje pridružile naši zvezi, so imele neizmenjenih kron še za okrog 3½ milijona lir.

5) Kronam, naloženim po 3. novembru 1918 izven novih italijanskih mej, se ni priznala izmenjava po italijanskih zakonih. Radi tega smo morali smatrati vse podobne naložbe, bodisi da so bile za naš račun ali za račun naših članic, za jugoslovanski denar. Jugoslavija je dala za 4 krone en dinar. Ker je pa lira veljala v tistih prvih letih 3 do 4 dinarje, so imele krone izmenjane po italijanskih zakonih 8 do 10 krat večjo vrednost od kron, izmenjanih po jugoslovanskih določbah. To mora imeti pred očmi, kdor hoče pravilno razumeti radi tega nastalih nejasnosti, ne samo pri denarnih zavodih, ampak v medsebojnih gospodarskih odnošajih sploh, kar je imelo za posledico veliko zmed, posebno med manjšim ukim narodom.

Krone naših članic, naložene po 3. novembru 1918 izven novih italijanskih mej, so se torej radi tega morale smatrati za jugoslovanski denar. Zato so se izločile iz lirskih računov in vodile v posebnih računih.

Marsikdo, ki si je domivljeval, da je takimi kronami ves svoj dolg poravnal, si je težko dal dopovedati, da je komaj 10. del bil plačal. Mnoge naše posojilnice so radi nerazumevanja položaja skoro ustavile svoje poslovanje, misleč, da so pasivne, da jih ni Zveza z odločnimi odredbami proti dolžnikom pravilno usmerila.

(Dalje sledi)

EL PAN DE LA VIDA

"Con ansia he deseado comer con vosotros esta pascua antes que padezca . . ." Fue el momento más solemne de la vida de Jesús aquél, cuando el Jueves Santo dirigió estas palabras a los apóstoles, procediendo luego a la institución del Sacramento más grande, ofreciendo a la humanidad el Pan de la Vida, como monumento de su amor y como fuente inagotable de salvación. Dos mil años casi pasaron desde entonces. Generación tras generación se recreó en la mesa que puso Jesucristo el día de Jueves Santo. Pero también hubo quienes, sea por ignorancia, sea por maldad, hicieron todo lo posible para desvirtuar la palabra de Jesús y humillar el Sacramento más sublime . . . Tarde llegaron a doblegarse debajo de la fuerza de las palabras de Jesús: "Si alguno comiere de este pan, vivirá eternamente . . . y yo le resucitaré el último día . . . Si no comiereis este pan, no tendréis vida en vosotros . . . Este es el Pan que desciende del Cielo".

El Jueves Santo recordamos los cristianos la institución de la Eucaristía, el centro de nuestra devoción, la fuente inagotable de la gracia, la prenda de salvación y el monumento más grande del amor divino para con la humanidad.

Mediante este sacramento tenemos a Jesús entre nosotros; podemos conseguir lo que pedimos y podemos realizar en nuestra vida la misión más grande que tenemos, que es la de hacernos semejantes a Jesucristo e hijos de Dios.

¡Sí! Hacernos semejantes a Jesucristo, esta es la sublime misión del hombre y la única . . . ya que todo lo demás que se adora como ideal, por lo que se afana la gente, sea en el orden material sea en el espiritual, solo es "entretenimiento de la sala de espera de la eternidad" si no son ídolos . . . ¡Sí! Todas las demás cosas sólo contribuyen para el bien del hombre, en cuanto se prestan para la más sublime misión de nuestra existencia: hacernos semejantes a Jesús, para que el día del juicio el Juez eterno encuentre en nosotros alguna semejanza con Jesucristo, nuestro modelo.

El escultor realiza paso a paso el ideal, imprimiéndolo en la piedra. Tal ha de ser el proceder del cristiano en la realización de su misión, de formar en sí a Jesucristo. Tal misión no es una cosa fácil. No lo es porque es bien resistente la "materia", el corazón humano, tan lleno de malas inclinaciones; no lo es, porque el demonio pone en juego todas sus intrigas, para impedirlo; no puede ser fácil, porque un premio tan grande, como la dicha eterna, sólo lo prometió Dios para un mérito muy grande.

EL PRIMER PASO

en la realización de este ideal es: conocerlo. ¿Cómo lo conocemos? Mediante la fe. Jesucristo mismo nos lo propone con su ejemplo y su palabra. Los apóstoles lo han anunciado y realizado. La fe en Él fué lo que exigía Jesús como condición previa para obrar algún milagro. Creer en Jesucristo, en su revelación, en su divina misión, aceptar sus palabras, es también para nosotros el primer gesto en la realización de nuestra supremo misión.

No debe pues extrañarnos el que tropiece el hombre con tantos impedimentos ya en este acto inicial de su vida sobrenatural. El demonio hace todo lo posible, para ocultar al hombre las perspectivas eternas. De allí tanto enfurecimiento de los malvados contra la educación cristiana y la enseñanza de la religión — aunque no duda nadie, de que sólo es eficaz la moral basada en la religión; por eso tantas ca-

lumnias contra los sacerdotes y la Iglesia — aunque en los apuros primero todos recurren al sacerdote; — de allí tantos libros mentirosos y escandalosos; por eso millares de entretenimientos vacíos y perjudiciales, tantos tñalor ejemplos . . . Todo eso para distraer la atención de la gente, para ocultarles los horizontes de la eternidad, para disimular el único verdadero ideal de la vida.

Luego de ponerse en contacto con Jesús mediante la fe, hay que proceder a

LA FORMACION DE SI MISMO CONFORME AL MODELO.

Otra vez tropezamos con la dificultad. Bien fácil resultaría entusiasmarse con el propuesto ideal predicándolo a los demás! ¡Qué sublime el someter todas las pasiones al dominio del juicio! ¡La humildad, el perdón, la castidad, la generosidad, la entrega de sí mismo a la Providencial! . . . No es difícil hacer magníficos pamegíricos de estas virtudes, pero bien difícil es practicarlas . . . Si Dios no nos hubiese provisto especialmente, esta tarea quedaría imposible por tanta oposición que halla el corazón en las violentas pasiones. Pero he aquí el "Pan de la Vida", el sacramento de la Eucaristía ayudándonos en la árdua misión de formar en nosotros algo que se asemeje a Jesús, nuestro sublime modelo.

EL TERCER PASO HACIA LA REALIZACION

del ideal cristiano es el — sufrimiento. Parece el más difícil, sin embargo no es así . . . Cuántos sacrificios exige otra virtud cualquiera, antes de que se la alcance en un grado que nos asemeje a Jesús . . . Para el sufrimiento se pide sólo la verdadera resignación; aceptarlo como disposición de Dios, y ya está uno parecido a Jesús sacrificado . . . A los pies del crucifijo tenemos la escuela más grande, donde aprendemos a sufrir, perdonar, rezar, sacrificarnos, amar, vivir y morir.

Pero con todos nuestros esfuerzos no alcanzaríamos el ideal sublime de nuestra vida, si no nos hubiese tendido su generosa mano Jesucristo con

EL INSIGNE MISTERIO DEL JUEVES SANTO.

Bajo las formas visibles del pan y del vino nos brindó una provisión maravillosa para el viaje a través de este valle de lágrimas.

¡El pan! ¿Es posible mantenerse con vida, seguir trabajando, conservar la salud, sin tomar los alimentos que simboliza el pan como comida más común? Jesús sabía perfectamente, que tampoco el alma, sin alimento adecuado, no puede perseverar y crecer en la virtud, obrar con generosidad. Por eso eligió el pan y el vino, para simbolizar con las apariencias visibles la importancia del "Pan de la Vida".

Un pedazo de pan, un sorbo de vino, se convierte por la fuerza divina de la palabra sacerdotal en Jesucristo, que luego, invisiblemente presente, entra en el corazón de quien lo recibe, y desde allí asiste y apoya el esfuerzo del cristiano, para formarse de acuerdo al modelo propuesto. Admiramos a los mártires en su heroísmo: con Jesús en su corazón son valientes las niñas y los viejos! Sobrehumano parece el trabajo de los misioneros! Es Jesús con quien van unidos: Él les inspira. Estupendas son las grandes madres cristianas. Con Jesús aunque mujeres sencillas son más admirables educacionistas que los genios famosos de la pedagogía. Jesús en su corazón hizo

TAKO JE GOVORIL
GOSPOD NA VELIKI
ČETRETEK:

"Vzemite moje telo!
Kdor uživa ta kruh,
bo živel večnomaj."

"Zakaj je med vami
toliko slabotnih, toliko
bolnih, toliko onemoglih?"

PISE SV. PAVEL:

"Zato ker ste zane-
marili živati kruh,
ki daje večno življenje."

Ni to povest za otroke.
Za velike in male
je vir moči, vere,
upanja, ljubezni in
večnega življenja.

grandes sabios de gente ignorante y les dió poder de obrar milagros . . .

¡Qué maravilla tan grande! ¿Quién no queda deslumbrado por un remedio tan eficaz? No cabe duda, de que, si pudiera conseguirse con plata, no faltaría otro Simón Mago, el cual quiso con dinero comprar a los apóstoles el — Espíritu Santo . . .

No se precisa tal cosa. Sólo se precisa una fe sincera en lo que Jesucristo reveló y nos propone la Iglesia, también el amor desinteresado hacia nuestro Redentor que tanto hizo por nosotros y se nos da en la Comunión, y además un acto de confianza ilimitada en Aquél que recibimos como Hostia . . . cumplido eso, Jesús no tardará en proporcionar a cualquiera el valor de los mártires, la sabiduría de los sabios, la audacia de los héroes, la castidad de Susana, el pan de Elías, la dicha de los beatos . . .

¿Por qué pues hay tantos piadosos, que comulgan con frecuencia aparentemente sin fruto alguno? Por la sencilla razón, de que ellos reciben la Hostia sólo con la boca, pero tienen cerrado su corazón para Jesús. No les lleva al comulgatorio ni la fé, ni el amor, ni la esperanza, sino una costumbre, o la orden del superior, o el ejemplo de la muchedumbre, o alguna necesidad material . . . Cuántos hay que se acercan al comulgatorio sin pensar a donde van. Apenas consumen la Hostia, ya se marchan; ven a todos y opinan de todos, menos de sí mismos, aunque mandó Jesús expresamente: "Júzguese el hombre a sí mismo, antes de acercarse, para no recibir con la Hostia su propia condenación".

Hacerse semejante a Jesús es el deber supremo de nuestra vida. Los tribunales eternos buscarán en todos los hijos de Adán, hasta qué punto han realizado esta misión. Por allí se determinará el grado del premio. Por la culpa propia al descuidar este máximo deber, seguirá la medida del castigo de los condenados.

Por la santa comunión podemos alcanzar nuestro supremo ideal hasta el punto de poder decir con San Pablo: Ya no vivo yo, sino que vive Jesús en mí.

Spet kliče nas venčani maj k Mariji v nadzemeljski raj.

Poleg vsakoletne slovesnosti obiska k lurški Mariji imamo letos blagoslov svetogorske zastave.

Poleg teh dveh pobožnosti pa prihitite radi k naši šmarčni pobožnosti vse majniške nedelje popoldne.

¡Qué dichoso el cristiano cuya alma goza de paz en medio de tribulaciones, es alegre en medio de sufrimientos, irradia la dicha con su amable sonrisa convence sin discutir; es feliz cuando da. Grandes son estos en la vida, mayores todavía en la muerte y en la eternidad triunfan sobre todo lo percedero, para recibir el premio máximo: a su amado Dios.

¡Qué grande es entonces la Santa Comunión!

¿Y por qué hay tantos que la rehuyen? Ya lo dijimos. Cuanto más importante es algo para la salvación nuestra, tanto más se empeña el enemigo de nuestras almas, para despojarnos de ello. Desarmarnos y luego echarnos a la perdición, tal es la estrategia del demonio. Para eso se vale de todos los medios a su alcance. Po eso dificulta la fe con errores, mal ejemplo, pasiones, violencia, engaño . . . Por eso trata de alejar la gente de la iglesia; salumnia los sacerdotes, ridiculiza las prácticas piadosas, provoca los instintos bajos, siembra odios, protege a los criminales . . .

Cuántos se creen superiores por su incredulidad, por su desprecio de las cosas santas, adorando la "humanidad" y los "derechos humanos" y otras utopías más . . . A la religión la calumnian llamándola "esclavitud", siendo ellos mismos esclavos de sus pasiones y del demonio que les tiene embaucados sin poder ponderar las realidades religiosas imparcialmente.

Es lógico que la Confesión y la Comunión, que son los dos remedios más eficaces de la religión, que son las armas más poderosas contra el demonio, son lo que más aborrecen los malos. Alejar al cristiano del cofesionario, impedirle que comulgue, que asista a misa, es la estrategia demoníaca más eficaz en la lucha por las almas.

Si para el demonio tanto importa el privarnos de la Comunión, es natural que a un cristiano verdadero debe importarle más todavía aprovechar este sacramento y valerse de la Comunión como resorte que lo lleve hacia el ideal y la dicha verdadera.

En ella Jesús se nos entregó en una forma ilimitada, por ella también nosotros tenemos que rendirle todo nuestro cariño.

¿Y qué manifestación más expresiva de cariño que el beso y el abrazo?

He aquí, que la Comunión es y debe ser el beso de amor y el abrazo de entrega a Jesús.

LA PEREGRINACION A LOURDES

que acostumbramos hacer todos los años, se realizará el 30 DE MAYO.

Se iniciará el acto a las 15.30 horas, en la gruta, con la procesión y súplicas, terminando en la iglesia con las palabras de circunstancia.

Son las súplicas por la paz y el bien de nuestra patria.

BESEDA ZAHVALE

Že vam je znano, da je določila božja Previdnost, da grem delovat med bolivijanske dijake, in sicer v mesto La Paz. Ker pa to ni lahko delo, je hotela ta ista božja Previdnost, da se prej malo potolažim, razveselim in navdušim med našimi izseljenci na Avellanedi, meni dvakrat dragimi: ker so Jugoslovani, Slovenci in še posebno ker so Prekmurci, kakor sem Prekmurec jaz.

Praden pa zazvoni dan mojega odhoda, 4. aprila, me dolžnost sili, da vam izrečem vsem najprisrčnejšo zahvalo za prelepe ter veselja polne trenutke in dneve, katere sem prebil med vami, ki so bili dokaz vaše radodarnosti in navdušenosti do vašega domačega sorojaka duhovnika ob priliki mojega prihoda v Argentino.

Vse to, kakor tudi lepi, veseli in odkritosrčni način, s ka-

terim ste me sprejeli, praznovali in poslovi, nikoli ne bo otemnel v mojem spominu; tudi ne bom pozabil tiste lee slovenske pesmi, katere ste mi tako ljubeznivo in krasno zapeli pri maši, kakor samo Prekmurci vedo zapeti. Naj vam Bog plača!

Še posebno zahvalo va hočem in moram izraziti vašemu g. kaplanu, Janezu Hladniku, Ošlajovim, Ivaničevim ter g. Gom-
bocu, ki vsi oni že znajo zakaj, in društvu Slovenska Krajin!

Želim vam vsem najsrečnejšo, najveselejšo in božjega blagoslova polno Velikonočno Alelujo. Škoda da je ne bomo skupno preživeli.

Računajte vedno ne samo z mojimi najlepšimi spomini, ampak tudi z mojimi dnevnimi molitvami pri sv. mašni daritvi. Ne pozabite na mene tudi vi.

Odhajajoči vas pozdravlja ter vam želi vsega najboljšega od Boga in naše Pomočnice Marije, Vaš Prekmurški rojak in novomašnik
Stefan Sočak, salezijanec.

GROZEČE SENCE NAD DOMOVINO

Objavljamo nekaj odlomkov iz pisma, katerega je dobila Baragova Zveza iz domovine. Ne upamo trditi, da je vse tako res. Toda naša poročevalska dolžnost je, dati kolikor mogoče, sliko o položaju v domovini in zato nismo utajiti stvari, katera nam povzroča neprijeten vtis.

Opozarjamo pa, da je poročilo pisano nekje na ozemlju, ki so ga zasedli Italijani. Poročila so deloma iz ust očividcev, deloma pa so povzeta iz krajevnega časopisa, katero seveda mora pisati tako, kakor je v skladu z zahtevami oblastnika ki tlači deželo. Zato se ne čudimo, če je slikalo partizane in hostarje kot same razbojnike. Na dnu bo resnica ta, da je med njimi brez dvoma precej takih, kateri nikoli niso bili dobrotniki naroda in seveda tudi sedaj ne delajo iz pravega domoljubja. Prav tako je gotovo, da taki ljudje izrabljajo sedaj svoj položaj zato, da vršijo svoje osebno maščevanje nad tistimi, s katerimi so imeli preje kaj posla.

Da je pa ta položaj tak ne po krivdi našega naroda, temveč po brezsrčnosti, nasilnosti, zaslepljenosti vsiljivega tujca, to smo pa zvedeli tudi iz pisma, katerega je poslal v Vatikan krški škof dr. Srebrnič, kateri opozarja papeža na neodpušljivo hudobijo italijanskih zasednih oblasti, katere se kažejo na eni strani krščanske, na drugi strani pa z ljudmi tako ravnajo, da jim prav zaradi te dvo-
lične vloge zastudijo vero... Tako ravanje razbrzdanih nasilnikov poriva narod tja, od koder more upati vsaj to, da si golo življenje reši. V gozdovih pa ne more vladati postava kakršna velja v urejeni deželi...

Pripominjamo torej, da objavljamo to pismo s pridržkom, a ob enem po naši objektivni poročevalski dolžnosti. V kolikor so pa resnična hudodelstva, katera zagrešajo nad lastnim narodom lastni sinovi so pa prav gotovo večja hudobija, kakor je večji zločin, če kdo umori svojega lastnega brata, kakor če konča življenje neznanca...

Pismo govori najprej o nasilstvih partizanov v Žuzenberku! Obetali so preje svobodo in spoštovanje do vere, toda kmalu so pokazali drugo barvo: začeli so preganjati najbolj tiste, ki so bili odločni v veri. Zelo značilen primer junaškega mučenštva za vero, ki nič ne zaostaja za svetlimi primeri od drugod, je dala učiteljica v Hinjah pri Žuzenberku, gospodična DARINKA ČEBULJ. Letos v precej zgodnji pomladi, ko so komunistične partizanske tolpe prišle s svojo barvo na dan, je bila odpeljana skupno s hinjskim kaplanom HENRIKOM NOVAKOM. Zapis-

nik o smrti kaplana Novaka se je našel v žepu ubitega partizanskega komandanta in večkratnega morilca Ivana Rometa, o Darinki čebuljevi se pa dolgo ni vedelo kaj bolj podrobne. Končno so našli v žepu drugega ubitega partizanskega voditelja tudi zapisnik o njeni smrti. Tisti partizan je sam vodil zaslišanje Darinke in tudi sam delal zapisnik. Piše, da je vprašal Darinko: "Ali ste za partizane?" Dekle je kratko odgovorilo: "Nisem". Vprašal je: "In zakaj ne?" Njen odgovor: "Zato ne, ker mi katoliška cerkev, nezmotljiva učiteljica uči, da nikdar ne smem sodelovati z brezbožnim komunizmom." Po tem odgovoru je bila takoj obsojena na smrt in po hudih mukah in onečaščenju ubita. Prelila je kri za svoje versko prepričanje.

Podoben je primer CILKE ŠUSTERŠIČEVE iz Šmihela pri Novem mestu. Bila je članica šmihelske katoliške akcije. Partizani so ji bili prepovedali iti za prvi petek v mesecu juliju k svetemu obhajilu. Cilka jih ni ubogala, ampak je kljub prepovedi šla omenjeni petek k pobožnosti prvih petkov, ki se je od jeseni 1941. po vseh cerkvah zelo slovesno obhajala. Ko se je vračala iz cerkve, so jo v hosti zajeli partizani in jo na mestu obsodili na smrt. Trdijo, da so partizani samo v tej župniji, to je v Šmihelu, umorili 87 poštenih ljudi, celo najboljših med dobrimi.

NA POLŽEVEM je umrl mučeniške smrti ZUPANČIČ iz Stranske vasi. Partizani so ga bili odpeljali kakor toliko drugih in ga pri zasliševanju vprašali, če je za partizane. Odgovoril je, da ni. Pa zakaj? "Imam otroke in jih moram učiti Boga spoštovati". Ker se ni dal pregovoriti, da bi bil za partizane, so ga predali mučiteljem. Ti so mu stopili na roke in noge in ga začeli z nožem klati. Ko se mu je pa izvila roka in je hotel odstraniti naperjeni nož, so ga do kraja zabodli. Umrl je torej čisto jasno za vero v Boga, ki mu je nobeno mučenje ni moglo omajati.

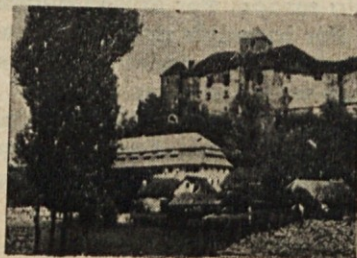
V DRAGATUŠ so pridrvili divji komunistični partizani in odpeljali župnika JAKOBA OMAHNA in njegovega kaplana. Čez tri dni so kaplana pripeljali nazaj v Dragatuš, župnika so pa umorili nekje na Kočevskem, baje blizu Koprivnika. Kriv je bil, ker se je udeleževal pri katoliški akciji. Natančnih poročil o njegovi smrti nimamo. Govori se, da so ga živega sežgali na grmadi. Tudi vedo povedati, da se je pri njegovi aretaciji in smrti posebno udeleževala neka ženska.

V nedeljo 2. avgusta so partizani ugrabili in odpeljali MARIJO POGAČNIKOVO iz Zgornjega Kašlja, ko se je mudila v Podlipoglavu. Z njo je bil njen deset-

letni sinček Vilko. Ženo so vpricho Vilkota zločinsko umorili, otroka pa pustili domov. Nekaj dni pozneje — bilo je v noči na prvi petek v avgustu — so ugrabili njenega moža na domu v Zgornjem Kašlju, FELIKSA POGAČNIKA in 12 letnega sinčka Brankota. Trije mlajši otroci so bili priče strašnega prizora, ko so siloma odvedli očeta in brata. Vse do jutra so ostali sami doma... Očeta in Brankota so odvedli nekam v bližino Police in očeta zverinsko umorili, otroka je pa vzel partizanski komandant in ga hotel vzgajati za komunista. Vlačil ga je s seboj za vrv privezanega. V nekem spoprijemu z laškimi vojaki je pa komandant padel, otroka so pa tuji vojaki rešili. Rajni Pogačnik je bil podžupan občine D. M. v Polju in vsem domačinom je dobro znano, koliko se je trudil za zboljšanje cest, za napravo mostov in tako dalje. Celo najbolj zagrizeni partizani so lojalno priznavali, da je bil dober človek in mnogo storil za splošni blagor domačinov. Zamerili so mu le to, da je bil odločen katoličan in je s tem dajal tudi drugim pogum za odpor zoper partizansko početje. Že pred leti je pustil vrste "krščanskih socialistov" in takrat so mu mnogi najožji pristaši to zamerili. Zadnje čase je pa videl on in premnogi drugi, da je bilo to edino prav. Da je bil rajni Feliks res mož na mestu, kaže utdi njegova izjava partizanom, ki so ga mučili, preden so mu zadali smrtni udarec: Dobro vem, zakaj me boste umorili. Vem pa tudi, da je nad mano in nad vami Bog, ki bo sodil mene in vas...

Smrt in ječa, mučenje in zverinsko skrunjenje — to je tista "svoboda", ki jo v dejanjih izkazuje partizansko vodstvo našem ubogemu narodu. O vseh nekdanj tako lepih in zvencejih partizanskih obljubah zdaj ni nobenega govora več. Zdaj je vse pozabljeno, kar so nekoč obetali onim, ki so jih vabili, naj gredo z njimi v gozdove. Zdaj tam ni nobene svobode, temveč lakota in prisilno delo za tistega, ki noče biti zgolj slepo orodje v rokah nekaterih hudodelcev, ki so si pridobili nekako vrhovno oblast med

Žuzenberk, uno de los centros de las guerrillas. Se ve el castillo medioeval que, durante los 600 años de su existencia no vió atrocidades como las de ahora.

partizani.

Smrt žanje da je groza in strah in šele na grobovih se bodo menda zavedeli vsi preostali, da so partizanski voditelji pripravljali svobodo — mrtvemu slovenskemu narodu.

NA GROBEH

V enem samem večjem gozdu blizu Novega mesta so našli nad 200 grobov, kamor so bili zločinci zagrebli svoje slovenske žrtve. OKOLI ROBA NAD VELIKIMI LAŠČAMI so do nedavnega odkrili nad 150 grobov, kjer so zasuti večinoma nedolžni slovenski kmečki ljudje — same žrtve zverinskih domačih morilcev. OKOLI KRIMA se je našlo grobišče z nad 200 grobovi — zopet ista žalostna zgodba. V GRČARICAH nad Dolenjo vasjo pri Ribnici je grobišče s 45 grobovi. . . . Kdo bi si upal trditi, da so vsi ti tako številni mirni domači ljudje zaslužili kruto smrt in sicer pred sodiščem lastnih slovenskih ljudi? Toda naštevajmo dalje!

PRI POLICI NAD VIŠNJO GORO so odkrili grobišče, kjer je nad 300 grobov, tukaj so pokopani sami taki, ki so jih komunisti kot svoje nasprotnike zverinsko umorili. Tukaj so pokopani ne le ljudje s Police in od Višnje gore, katere so tu umorili, marveč so vlačili tudi svoje žrtve iz Sostrega, Dobrunj in Bizovika, pa tudi iz Device Marije v Polju. Tam je pokopan poljski podžupan Pogačnik s svojo ženo.

Strašno grobišče je v nekih jamah v Iškem Vintgarju pod Krimom. Ni še dokončno ugotovljeno, koliko je tam pokopanih. Še hujske grobišče je pa v takozvani Krimski jami onstran Krima. Ta jama je skoraj 30 metrov globoka, pa je več ko do polovice napolnjena z mrlji. Nekatere so metali v to jamo še napol žive. Zdaj tisto jamo praznijo. Doslej so izvlekli iz nje že mnogo trupel, med njimi so spoznali truplo umorjenega župnika ŽUŽKA od SV. VIDA Gotovo je samo v tej jami nad 200 mrtvih.

Koliko je pa grobišč v nesrečni SUHI KRAJINI, to še daleč ni dognano. Vsekako pogrešajo tam okoli precejšnje število ljudi, ki jih smatrajo za mrtve, njihova usoda pa še ni dovolj znana. Kaj bodo neki še govorila grobišča v kočevskih gozdovih, okoli šentjerneja, Sv. Križa, Polhovega Gradca in Horjula!

Gotovo je, da niso vsi, ki so šli v gozdove postali zverina. Nekateri so šli v hribe iz idealizma, drugi so bili tja s silo odgnani. Šele ko so bili tam, so z grozo spoznali, kam so zašli. Pa je bilo prepozno, ker zdaj so bili že v rokah, iz katerih ni bilo lahke rešitve, ali pa sploh ne. Kdor se ni vdal in delal tako kot so mu ukazali voditelji zlasti pa politični komisarji, tega je čakala krogla. In to je bilo še najmanj, kar ga je čakalo. Zlasti mlade fante so začeli takoj trenirati s tem, da so jim naročali kak umor in celo predpisali način umora in razne okoliščine. Šele ko je fantič to storil, je bil eden izmed njih, zakaj vedeli so in sam je vedel, da sedaj visi nad njim Damoklejev meč maščevanja, ako bi se hotel vrniti v normalne razmere.

Eden takih, ki so mlade partizane urili v tem krvavem rokodelstvu, je doma od Device Marije v Polju. Njegovo ime ne bo zlepa pozabljeno. Je to star in zakrknjen komunist, ki je imel prav na Polici krvavo šolo za to rokodelstvo. Iz njegove šole je izšel tudi morilec mladega AKADEMIKA KIKLJA. Ta morilec je sedaj še pred večno sodbo, kateri tudi njegov učitelj ne bo ušel. Vedno bolj prihajajo na dan tudi imena drugih rabljev, med katerimi zlasti neki NACE iz

MOKRONOGA, strahuje okolico Novega mesta. Ta je politični komisar drugega bataljona dolenskega odreda, ki je dal že pomoriti mnogo nedolžnih ljudi, ki so zlasti pokopani v okolici Hmeljnika. Tam je cela njiva spremenjena v grobišče. Z njim "deluje" neki sedmošolec iz Trbovelj.

Eden najhujših je tudi neki ČORT, kar je pa njegovo izmišljeno ime. Pravijo, da je ta tudi pesnik, ki kuje krvave verze. Ta je umoril gimnazijca TURKA, mučil do smrti župana BRULCA, sodeloval pri umoru župnika KOMLJANCA in pri mnogih drugih umorih Slovencev in Slovenk. Pri umoru župnika NAHTIGALA je pa sodeloval neki SILVAN, ki je imel pri partizanih službo terenskega komisarja. Kmalu je pa uvidel, da se komunistom bliža polom, zato je hotel skrivaj pobegniti. Dobil si je že potne liste za Ameriko. Toda komunisti so to izvohali in Silvana obsodili na smrt. Prav prej imenovani čort je dobil nalogo, da ga umori, kar je tudi res izvršil. Tako padajo ti morilci pod rokami drug drugega.

Hujše kot moški so še ženske partizanke, ki hodijo okoli v moških oblekah, oborožene z revolverji in noži. Neka Henigman Angela je na glavo lastnega brata razpisala nagrado 5.000 lir! In ta ženska stvar ni še niti 20 let stara! Toda kdo bi se čudil takim dejanjem, če pa učitelji

šmihel pri Žuženberku.

Pueblo natal de muchos lectores de nuestra Revista.

svoje učence v taboriščih uče: "Ti ne boš pravoveren komunist, dokler ne boš mogel ubiti svojega lastnega očeta ali matere!"

Ljudem prihajajo več in več na ušesa od resničnega partizanskega početja. Sprva je bilo med ljudmi mnenje in celo prepričanje, da gre pri tem gibanju res za splošno slovensko stvar, toda polagoma je prihajalo toliko reči na dan, da se je splošna nejevolja obrnila zoper partizane. Zdaj do malega vsak ve, da je bil splošen blagor domovine tem ljudem deveta briga. Med seboj se pogovarjajo le o tem, kako bo kdo zasedel in vzel v posest kako vilo ali drugo vredno posest. Svojo korajžo kažejo navadno le napram neoboroženim kmetom.

Kakor hitro pa je začel pihati tak veter, da bi se bilo treba zares spoprijeti z Italijani, se je kolovodij polastila groza. Poprej so vse vprek govorili, da je vojne takorekoč že konec, in so se kazali silno junaške in odločne. Ljudstvo jim je verjelo, ker ni bilo mogoče najti protidokazov. Ko se je jasno pokazalo, da to še nikakor ni res in je Italijan hrumel po deželi s pobijanjem nedolžnih ljudi, je minila teh junakov vsa korajža. Izdajali so se med seboj in puščali s silo mobilizirane kmete same na bojiščih, sami pa odnesli pete v še bolj skrite kraje.

Preden še kaj napišem o teh naših nesrečnih partizanskih početjih naj podam na tem mestu dve pesmi s partizansko mentaliteto, ki sta bili poleg drugih za-nešeni iz gozdov v svet po ubežnikih iz

partizanskih vrst in natisnjeni v dnevnem časopisju:

Razpnite čez ves svet vešala!
Naš bog so: Rop, požig, umor!
Divjajte! Kri je zakričala!
Glavo je dvignil v nas upor.
Hura! Mi rdeči pionirji!!
V temelje, v oboke —
bombe — ekrazit!
Jutri — rdeči inženirji,
skoz slavalok — nov svet gradit!
Naš smeh se razvihraj v domovini!
S čim prali bomo kri? S krvjo!
Prisluhnite! Pri nas v gozdovih
tesarji novih dni pojo!

Druga pesem je pa taka:

"Poglejte nas, a ne v obraz!
V srca kipeča nam pogledjte!
Zakaj v obraz — v obraz smo čudni,
morda se zdimo vam ostudni...
A v naših prsih je mladost
in v žilah naših lije kri,
kri vseh ljudi — kri Marksa
in tlačanov kri — kri Lenina
in rimskih sužnjev kri,
kri novih, srečnejših ljudi..."

Med partizani krožijo cele pesmarice podobnih pesmi, ki so v kakem izvodu prišle iz gozdov po ubežnikih. Teh je vedno več, zakaj veliko naših mladih je bilo s silo odvedenih v gozdove in so komaj čakali prilike, da bi se rešili pa, tudi cele čete takih, ki so se bili iz idealizma pridružili partizanom, so spoznale kaj kmalu resnične načrte partizanskega gibanja in so se streznili.

KAKŠNI SO PARTIZANI?

"Zlasti je poučen popis tiste toliko opevane "enakosti" in "enakopravnosti" v partizanskih vrstah. V resnici so med partizani tri kaste, ki se zelo ločijo med seboj.

PRVI SO TAKOZVANI "PARTIJCII".

Ti so zaprišeženi komunisti, torej člani komunistične stranke. Imajo med partizani vse predpravice in tudi vso oblast v svojih rokah. Oni komandirajo, vsi drugi morajo samo poslušati. Zanje je različna naplenjena obleka, zanje novi čevlji, zanje dobra in posebej pripravljena hrana, meso, pečenka itd. Tudi njihove "tovarišice" dobe zanje naplenjeno toplo obleko. Med to izvoljeno družbo spadajo komandanti in komisarji. To so bivši tovarniški delavci, mesarski pomočnik, trgovski agenti in tako dalje. Večinoma so se rekrutirali iz bližnje ljubljanske okolice.

DRUGI SO PARTIZANSKI "BOJEVNIKI".

Ti se dele v komunistične simpatizerje in navadne partizane, ki so po svoji nespameti ali po kaki nesreči zašli v to družbo. Ti ljudje veljajo partizanskim vodjem toliko kot "krma za topove". Imajo pa nekoliko več svobode kot tretja vrsta, ki jo bom pozneje omenil. Med "bojevniki" je precej kmečkih fantov, ki so se dali ujeti prikriti propagandi in so šli prostovoljno v gozdove. Vsi so pa zelo razočarani nad tem, kar so v resnici našli v gozdovih, ko jim je bilo nekaj vse drugače povedano. Mnogi zbežijo, ker niso zastraženi in jim beg ni pretežak, drugi se še obotavljajo in razmišljajo svojo žalostno usodo. Šo pa seveda tudi taki, ki jih je "šola" v gozdovih polagoma vzgojila v zver in se vdajajo najrazličnejšim pustolovstvom, pa tudi neverjetnim krutostim.

TRETJO VRSTO TVORIJO "DELAVCI".

Še sem spadajo taki iz vseh stanov, ki so bili prisiljeni v gozdove med partizane. Ko namreč partizanske "oblasti" izvedejo kje svojo "mobilizacijo", pridržijo svoje moštvo včasih samo za nekaj dni,

Traducción de
DARINKA ČEHOVIN

Continuación del CAPITULO DECIMOCUARTO.

Los nardos perfumaban la villa; los esclavos sumergieron el seco cuerpo de Epafrodit en un baño preparado con las más caras esencias de Egipto y de Persia. Rizaron los ralos cabellos y los espolvieron con polvos de oro. La túnica era de una seda tenue. Las más admirables costureras habían bordado sobre ella lotos y palmas, arbustos de mirtos, pavos reales y gaviotas, con hilos de oro. Un largo manto, también enteramente de seda, caía alrededor de sus hombros. El mismo Melchor se lo prendió con un gran broche de oro que representaba una cruz griega. En su centro ardía un diamante y en los extremos refulgían con tintes verdes cuatro esmeraldas.

También Iztok tuvo que someterse a ese baño. También espolvieron con polvos perfumados sus salvajes bucles y lo cubrieron con una túnica de seda, preparada a propósito a la manera de las que llevaban los eslovenos en los días festivos.

Toda la mañana estuvieron ocupadas las manos de los esclavos. En la calle se reunió un grupo de mendigos, alabarderos y aduladores de las proezas de Epafrodit.

Alrededor del mediodía se abrieron las puertas. Inició la marcha del cortejo de servidores de Epafrodit. Tras ellos iba la tropa de cocineros y luego un sinnúmero de esclavos ricamente vestidos. Los mendigos y alabarderos se mezclaron entre ellos, con salvas y gritos que glorificaban el nombre de Epafrodit, amado por el Emperador. Por último iba un grupo de lanceros y dos literas; en la primera, sencilla, estaba sentado Iztok; la segunda, de la más cara seda y profusamente dorada, conducía a Epafrodit.

Un gentío afluíó por calles y plazas. Todo el chismoso Bizancio ya sabía cómo era premiado Epafrodit. Miles lo maldecían y blasfemaban con juramentos que forjaba su envidia. Pero cuando se les acercaba, se inclinaban y gritaban con todas sus fuerzas llenándolo de las más bellas cualidades. Epafrodit saludaba, afablemente; mas en sus ojos había mucho orgullo y el eterno grito de: ¡Mentirosos! ¡Hipócritas! ¡Desvergonzados!

Los poderosos agasajaban a Epafrodit, la nación glorificaba a Iztok. De los restos de las arcadas construidas para

el triunfo, eran arrancadas hojas de laurel y rrojadas a la litera de Iztok. Extendían las manos hacia él, como si tendieran los arcos, o gritaban todos juntos.

Delante de las puertas de bronce el acompañamiento se abrió hacia la derecha y la izquierda. Los soldados palatinos en sus uniformes refulgentes saludaron, las pesadas puertas se abrieron y las literas desaparecieron en el palacio de Justiniano.

Los esclavos de la corte besaron la mano del comerciante. Las literas se detuvieron en una arcada de mármol. Desmontaron. Les anunciaron que serían recibidos en el salón del Aguila. Los guiaron a través de un laberinto de habitaciones y salones hasta la sala de espera de ese salón. Muchas altas dignidades, senadores, jóvenes cortesanos patricios, diáconos y sacerdotes, estaban en la sala y esperaban largas horas, muchos hasta días, semanas y meses, para tener la oportunidad de caer en el suelo delante del poderoso déspota y besar el pie de Teodora.

Cuando aparecieron Iztok y Epafrodit, se levantó el enjambre de los perfumados aprovechadores de la corte y los saludaron con felicitaciones y sus más humildes reverencias; toda esa comedia era tan llena de hipocresía y de mentiras delante de la puerta del emperador como abajo, en la ancha calle.

No llegó Epafrodit a agradecer a todos. Levantaron una pesada cortina y el maestro de ceremonias de la corte se volvió hacia el negociante. Entraron.

Delante de ellos refulgió el salón, tanto, que el riquísimo Epafrodit se mareó por un instante. Sólo oro y plata en las resplandecientes paredes, riquísimos trofeos, robados a los reyes vencidos. Detrás una gran águila romana de oro con las alas desplegadas. Debajo de ella, en un trono de terciopelo, Justiniano, encorvado y seco, envuelto en pesada púrpura; a su lado Teodora, coronada con una diadema. Sobre la túnica escarlata, en cuya orla estaban prisioneros los Reyes Magos con doradas gorras frigias en las cabezas, un pesado cetro, todo tachonado de piedras preciosas. A su alrededor la corte de doncellas y rodeando al emperador una fila de sus predilectos.

Epafrodit e Iztok se arrodillaron a lo lejos; se arrastraron por las rodillas hacia el emperador y se tiraron al suelo delante suyo. Iztok hubiera hecho crujir sus dientes, saltado de pie y deshecho a ese tirano, tanto lo rebelaba, a él, libre hijo de las independientes tribus, esta espantosa, hipócrita humillación.

"Delante tuyo, en el polvo, piden piedad al poderoso déspota sus más miserables siervos." Dijo Epafrodit.

Espléndida era la alabanza; el emperador hizo seña de que se levantarán.

Las miradas de Teodora refulgían más que las piedras preciosas de su diadema y se paseaban por Iztok. Se le hizo presente todo su pasado, cuando se revolvió en el fango, cuan-

včasih pa jih vlečejo s seboj v notranjost.

Raznega spraševanja in zasliševanja ni ne konca ne kraja, zapirajo jih po temnih kletah in jim žugajo z najhujšimi kaznimi. Res ni redko, da jih potem nekoč odvedejo še globlje v gozdove, seveda strogo zastražene, in vse pokoljejo ali postrele. Zlasti se zopet in zopet ponavljajo poročila, da so partizani gorki dijakom, organiziranim kot "Kristusovi Mladci" in "Stražarji". Prav tako kmečkimi fantom, ki so se udejstvovali v "katoliški akciji" in zašli na kak način med nje.

Eno tako poročilo se glasi: "Bili smo zaprti v kleti in za stražo so nam pustili enega oboroženega partizana. Tudi dva ranjena partizana in ena partizanka so bili med nami. Ranjenca sta bila velika

siromaka, zakaj rane so jima že gnile. Naš stražnik je dobil ukaz, naj nas odvede na drugi kraj, če bi pa radi nevarnosti tega ne mogel, naj nas postreli. Tri dni smo tavalí po gozdovih v dežju in vetru. Bili smo končno blizu žužemberka in posrečilo se nam je, da smo se pri Topli rebri "izgubili" v goščavi ter pobegnili..."

Radi bi vedeli mi tukaj, kaj boste Amerikanci rekli na vse to, če se sploh sme pričakovati, da boste to poročilo prejeli.

Najbrže je tale pedoba le malo preveč črno naslikana! Vsekako pa nam daje primerno pojasnilo, zakaj je prišlo do nesporazuma med partizani in Mihajlovičem, ki pač ne more mirno gledati tega.

ANGLEŠKA MLADINA JUGOSLOVANSKI V LONDONU OB OTVORITVI JUGOSLOVANSKEGA DOMA

"Mladina zedinjenih narodov, ki se bori za isto stvar, kakor vi, hoče da v tem boju zmaga pravica.

Vsi vi, ki se borite v Sloveniji, na Hrvaškem, v Admaciji, črni gori, Srbiji, Vojvodini in povsod drugod, vedite da smo z vami in vas občudujemo. Nadaljujte

Zedinjeni smo v svojem programu, katerega cilj je zmaga demokracije in pravice v načelih svobode govora in vere.

Mi v Britaniji vemo, kaj je svoboda. Britanska mladina vas pozdravlja. Na pravem potu ste. In niste sami, kajti mladina vsega sveta je z vami.

Smrt fašizmu Svoboda narodu!"

do hipnotizaba en el escenario con su diabólica belleza y vivía entre bacanales y orgías. Con gusto se sacaría la diadema, desvestiría la púrpura, para marear a este esloveno y entibiar sobre su amplio pecho todas sus ardientes pasiones.

Con Teodora suspiraban por Iztok todas las demás cortesanas. Del otro lado estaba, verde de rabia, el jefe Azbad. No se equivocaba al juzgar la mirada de Teodora. Pero esto no le dolía. Buscaba esos hermosos ojos que aún ayer lo miraron entre compasivos y burlones y le desearon fortuna en el hipódromo. Sus miradas pedían, y gemían ante el silencio de aquellos bellos ojos y mendigaban piedad. Pero Irene no se volvió. Sus labios sonreían, sus ojos se enredaron en los revueltos bucles de Iztok y quedaron atados al esloveno como si los ligaran misteriosos hilos.

“Epafrodit, Cristo te guió. Te iluminó el Espíritu Santo, para que compraras los caballos dignos de la emperatriz. ¡Debo agradecerte por ello!”

“La Divina sabiduría eligió al inmerecedor siervo para que retribuya con una migaja la gran preocupación y las oraciones de la emperatriz.”

“Y el déspota de todas las naciones te lo agradece delante de toda la resplandeciente corte, ¡te promete su gracia por todos los tiempos!”

“Demasiado es tu agradecimiento. Pagado ya está el siervo, con haber podido ver el sol de tu mundo que gobierna a las naciones con justicia y sabiduría.”

“Y también al bárbaro” — Justiniano señaló a Iztok — “cedió Dios la victoria, porque vive en tu casa. Y por voluntad de Dios y de la Santa Palabra lo paga Justiniano con la gloria. Será centurión del ejército palatino e ingresará...”

Azbad palideció ante estas palabras. Interrumpió al mismo emperador y gritó:

“¡Él es leal a los eslovenos que destruyeron a Hilbudi!”

A los cortesanos se les paralizó la sangre en las venas. ¡Tanta sed de gloria! ¡Azbad se jugó la cabeza! ¡Interrumpió al emperador mientras hablaba!

Teodora se movió inquieta en su trono. También Azbad sabía que su vida peligraba. Iztok, su vencedor, centurión en las filas palatinas. ¡No! ¡Jamás! A su lado no sobreviviría un día. ¡Fuera con él! ¡Destrucción al arquero! La idea de muerte rondaba a su alrededor, estaba seguro que su grito lo destruiría a él o a Iztok.

Se hizo silencio. Como si un espíritu maligno se acurrucara en todos los corazones. A Justiniano se le ensombreció la frente.

Entonces Azbad cayó a tierra delante del trono.

“Señor del mar y de la tierra. ¡Te ofrezco mi cabeza ya que me la arrancarás con justicia, por haberte apenado! Mas, daría nueve cabezas, si las tuviera, tan sólo para libertarte a tí del más leve peligro, ¡oh, señor!”

Azbad estaba en el suelo. Todos aterrorizados esperaban el juicio.

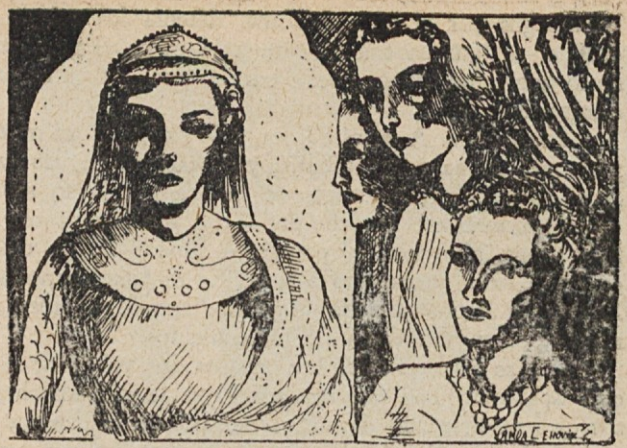
Entonces se hizo oír Epafrodit. Estaba tranquilo, dobló la rodilla e inclinó la frente sobre la alfombra.

“¡Oh, Señor! ¡Para quien tiene tales siervos, debiera crear Dios otra tierra, para que pudiera conquistarla! ¡Porque esta será demasiado pequeña para tu poder!”

Ambos estaban arrodillados en el suelo. La expectativa de todos se volvió hacia el emperador, que puso la cabeza entre las manos y fijó la mirada delante suyo.

“¡Habla, Epafrodit, ¿de dónde es este esloveno? ¿Es en verdad de esos bárbaros que destruyeron a Hilbudi?” El emperador no levantó los ojos.

“Inservibles son mis ojos, los años encorvaron mis espaldas, y en mi encanecida cabeza no surgen ya brillantes ideas. Pero puedo asegurarte, así como me oye la Sabiduría Divina, que hubiera reunido todas mis flaquezas y clavado el cuchillo en el corazón del esloveno si fuera cierto cuanto afirma Azbad, que es en verdad precavido, honrado y justo. Pero este esloveno me salvó la vida. Cerca del Danubio

Con Teodora suspiraban todas las cortesanas . . .

iban los restos de la fureza de Svarun y me atacaron, a mí, pacífico comerciante. Y a ellos golpeó el cuchillo de Iztok, y me arrancó de la muerte. Por eso le debo mi agradecimiento, por eso vive bajo mi techo y sé que no es de las filas de aquellos que son enemigos del emperador.”

Después de un largo silencio Justiniano levantó la cabeza.

“¡Iztok es y sigue siendo centurión, Azbad es y sigue siendo jefe y desde hoy en adelante será mi secretario privado! ¡Iztok ingresa a tu legión!”

Toda la corte escuchó esto con un suspiro de alivio y de sorpresa y alabó las palabras del emperador. Felicitaron a los distinguidos con tales títulos y en voz alta aplaudieron la sabiduría del déspota y su juicio. De entre las filas de las cortesanas se adelantó Irene y dirigió a Iztok estas palabras en esloveno.

“¡Te saludo, oh héroe, oficial del ejército imperial! ¡Qué la suerte te acompañe!”

Iztok, que durante todo el tiempo no había comprendido nada, se estremeció a estas palabras como si despertara de una pesadilla.

“¿Eres un hada de nuestras selvas, o estas viva? ¡Oh, habla!”

Irene se le sonrió solamente y lo miró en los ojos. Porque se levantó la cortina y Epafrodit e Iztok tocaron el suelo con la frente y se retiraron.

Por las calles, Iztok no vio a la multitud, no oyó las aclamaciones. Delante suyo ardían los bellos ojos de Irene y temblaba la sonrisa de sus labios. Sus oídos sólo oían las suaves palabras que había pronunciado la desconocida, hermosa como un hada de las montañas. Una dulzura envolvió su corazón, como si sobre él se derramaran las florecidas ramas de tilo de la diosa del amor.

CAPITULO DECIMOQUINTO

“De su cabeza podría nacer otra Minerva. ¡Sólo pasaron dos meses y tal adelanto!”

Así comentaba el canoso Kasandro cuando, ya a la luz de la luna, regresaba por el huerto y pasaba cerca de la silla de Epafrodit.

“Es como si tallara en piedra cuanto le digo. Todo lo recuerda ya para siempre. Si no hubiera nacido entre el follaje de las cuevas bárbaras, sino cerca del Acrópolis sería otro Aristóteles o Alejandro.”

Mientras tanto Iztok caminaba por el silencioso vergel, donde florecía el jazmín. Bajo sus suaves sandalias crujía una arena verdosa traída por algún barco desde la Laconia. Los pequeños cristales brillaban a la luz de la luna y el sendero parecía tachonado de luciérnagas. Sus pasos se dejaban oír a intervalos iguales, y él repetía rítmicamente y en voz alta las palabras griegas, las fórmulas que se dan a los jefes, órdenes que pensaba usar para el mando. Repitió todo dos, tres veces, luego sacó una espada y la agitó en brillantes

relámpagos por el aire. Atacaba, detenía los golpes, retrocedía y se lanzaba nuevamente a la carga. Ya cansado, se sentó sobre un banco de piedra cerca de un rugiente desagüadero.

Luna llena. A su alrededor todo exhalaba un misterioso perfume. El manantial vibraba y lanzaba sus aguas hacia el cielo, bajaba, volvía a subir, se rompía y caía en mil gotas sobre un luminoso acuario, donde las mejillas de oro de la luna. Una silenciosa y peregrina tibieza surgía del mar, como un baño perfumado o la caricia de unas manos suaves. Desbrochó los botones de su yelmo, apoyó su cabeza en la mano y se ensimismó en sus pensamientos.

Allí se había sentado la noche en que volvió de la corte, con Epafrodit. Las estrellas señalaron la medianoche, pero sus ojos no deseaban dormir. Delante suyo ardían los castos ojos de Irene. Allí donde mirara, siempre estaban sus ojos: lo miraban desde el mar; le sonreían desde cada estrella y desde las florecidas ramas por sobre su cabeza, las hojas de cedro repetían y murmuraban sus dulces palabras:

“¡Te saludo, héroe! ¡Jefe del ejército imperial! ¡Que la suerte te acompañe!”

Desde aquella vez, por dos veces había rejuvenecido la luna; Iztok había montado a los corceles más fogosos, roto muchas lanzas, desafilado muchas espadas, había aprendido leer y a escribir, casi olvidado a su padre Svarun y apenas si recordaba a su hermana Liubiniza. No tenía tiempo. Pero no podía olvidar los ojos ni las palabras de Irene. Mas cuando caminaba en medio de la calle hacia el campo de ejercicio, o cabalgando al más salvaje potro, orgulloso dentro de su dorado uniforme, sentía que desde las ventanas y la calle lo envolvían las miradas deseosas de amor, era inútil buscar sus ojos. Le parecía que ya había visto todos los ojos de Bizancio, que se había vuelto hacia todos ellos interrogante, pero había terminado por desviar su mirada con tristeza. Porque en ninguno hallaba la luz suave y llena de amor de los de Irene. Es que tenían los de ella su hermosa patria; creía que de su voz surgían los ecos de todas las melodías de la tierra. Toda vez que pasaba delante del palacio imperial su mirada se volvía hacia los grandes ventanales y rezaba:

“Irene, envíame tan sólo una mirada, una sólo palabra de mi suelo paterno, ¡sólo una!” Pero no se abría la muda ventana y las muertas columnas del palacio callaban.

Como siempre, cuando de noche se detenía a soñar con esto, así también esa noche terminó por horrorizarse de sus sueños.

Se movió en el banco, pasó la mano por su frente, la sacudió y murmuró:

“¿Irene? ¿Qué sucede con mi cabeza? Irene, cortesana, que es decir voluptuosa. ¿Por qué suspiro por ella? Ah, quizá para quedarme aquí, para verter mi sangre por el tirano, y como premio a mi cansancio, a mi trabajo de traidor, entibiarme una vez entre sus brazos. ¡No, por la Providencia, no me enloqueceré! Ahora te escondes, Irene, te escondes porque sabes que así me atormentas. Y te burlas del bárbaro y te mofas de mí al hablar, junto con otras, en el coro de las doncellas y de esos pálidos señores, esas celebridades palaciegas que huirían antes que presentar batalla a un grupo de viejas mujeres. ¡Por Perun! ¡Hablaréis de Iztok con lágrimas en los ojos!”

Iztok se paró de un salto y extendió sus brazos al cielo:

“¡Por todos los diablos!, ¿qué blasfemas y juras, hijito?” Delante de Iztok apareció Radován.

“¡Oh, padre! ¿No duermes? ¡Es medianoche!”

“¿Cuándo duermo?, ¿por qué no duermo?, ¿cómo duermo?: no te importó mucho todo eso hasta ahora. ¡Contesta a lo que te preguntó Radován!”

“¡Oh, estás de mal humor, Radován!”

“¡Y vuelves a escabullirte! ¡Contesta! ¿por qué te enojas y sacudes los puños hacia la luna, como si fueras una criatura?, ¿es que sacudes un látigo hacia el cielo

para despedazar a las estrellas?”

“¿Fué un pensamiento; un loco pensamiento que revoloteó en mi cabeza!”

“¡Revoloteó, sólo revoloteó! Por cierto, pero ahora está sentado en tu cabeza muy firmemente, como un lobo en el cuello de una vaca. ¿Por qué mientes?”

Radován se irritó y se puso a caminar delante de Iztok. El joven jefe se rió de todo corazón de la cólera del anciano.

“¿Cómo quieres que te explique si te enfureces? ¡Siéntate a mi lado!”

“¡No me siento si no me lo cuentas!”

“¡Si eres bueno y no te enojas, te lo contaré todo!”

“¡Así son los jóvenes! De noche me acuesto más tarde que tú y te cuido, durante largas horas escucho tu respiración y tus sueños. ¿Iztok! ¿crees acaso que no lo sé? Epafrodit, el mismo Epafrodit me lo explicó cuando se lo pregunté. ¡Ves, extranjero, me lo contó un cristiano, que tú no me lo dices!”

“¿Qué te contó Epafrodit? ¿Alguna cosa?”

“Iztok, hijo de Svarun, yo escuché innumerables veces durante la noche, entre tus gemidos y suspiros: “¡Irene!, ¿Irene?” No una, cien veces. ¿Crees que tales sueños caen en la cabeza de un hombre joven como una nuez vacía desde un árbol? Y como tú callabas, yo averigüé por intermedio de Epafrodit.”

“¿Por Epafrodit?” Se estremeció Iztok.

“Sí, por él mismo; me contó cómo te habló ella en la corte y cómo te envolvió en su mirada. El hombre me recomendó: “¡Aconsejalo, padrecito! Todo Bizancio sabe que Azbad ama a Irene. Por eso te aconsejo. Sé por lo menos tan precavido como lo es un animal. Si a éste lo hiere una flecha, huye para que no lo hiera otra. A tí también te hirió una flecha, no te acerques a quien las tira, huye. ¿Comprendes?”

“Entonces, ¿dices que Azbad ama a Irene?”

Radován descubrió la intranquilidad en las mejillas de Iztok; él trataba de esconderla, pero no podía hacerlo. Apenas levantó el puño cuando comenzó a jurar por Perun que nada le importaba, que Irene era una inútil, que no merecía que su amor por ella fuera más fuerte que el de su patria; pero en su corazón aún surgía una voz: “¡Mentira, mentira! ¡Con todo, la amas! Y ahora la ama Azbad, ese jefe superior suyo que aún no lo miró con simpatía, que cargaba sobre sus hombros las tareas más pesadas, que nombrara a Hilbudi delante del emperador para hacerlo desaparecer más pronto.” — Iztok vió de pronto una claridad: ¡Cuántas cosas comprendía; cuántos nudos se apretaban a su alrededor! Un solo golpe: Azbad ama a Irene, y todo estaba aclarado. ¡Por eso es que no debe ir a montar guardia en el palacio imperial! ¡Por eso no está bastante preparado como para dirigir la tropa cuando Teodora sale con su corte! Y él lo había creído, y trabajaba día y noche.

Esperó, para el día siguiente se había anunciado una gran revista militar en presencia del emperador y de la emperatriz...

ZENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA
ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

Obrnite se v vseh pravnih zadevah na našega prijatelja
spretnega advokata

Víctor E. Clement

A B O G A D O

Estudio: SAN MARTIN 233, IV.

Horario: 10—12, 15—17.

Telef. 33-6435; 63-3253

Con un doble motivo se realizará una fiesta especial, la bendición del estandarte de la Cofradía del Rosario Viviente, que lleva la imagen de N. Señora de Monte Santo.

Es para celebrar así con más solemnidad el primer aniversario de esta Cofradía y es en ocasión del mes de María que es el de Mayo, tan devotamente celebrado en nuestro país.

La ceremonia de la bendición tendrá lugar en la capilla del Colegio Av. del Campo 1653 (frente al Hospital Tornú) el 16 de Mayo a las 9.30 horas. Estará a cargo del R. P. Dr. Carbone, párroco de Santa Rosa, con la asistencia de otros Padres.

Por la tarde, a las 16.30 horas habrá otro acto solemne en la iglesia Santa Inés (Avalos 250) y luego una reunión familiar en Paz Soldán 4924.

Invitamos también a nuestros simpatizantes a que concurren a dichos actos.

SVETOGORSKA ZASTAVA

bo slovesno blagoslovljena 16. maja ob 9.30 uri v kapeli Avenida del Campo 1653 (nasproti bolnice Tornú). Prihiteli bodo tedaj tudi rojaki iz Avellanede s zastavo Marije Pomočnice. — Popolne se vrši sloevsnost na Avalos 250 in nato čajanka.

OPAZOVALEC

ČAST. G. ŠTEFAN SOČAK

je odpotoval 4. aprila v La Paz v Boliviji. Za časa svojega bivanja med nami je doživel dvakrat veselje sv. Maše med rojaki na Avellanedi.

Prav posebno veselje so mu napravili pevci 28. marca, ko so ga med sv. Mašo tako ganili da so ga solze polile. Nato so ga pa tudi ljubeznjivo pogostili. Poslovilno kosilo je bilo isti dan pri Ivaniču v Sarandí.

Ob tej priliki se zahvalijo pevci Jožefu Zlebiču za njegovo prijaznost ker je ta dan in že preje tudi pogostil ves zbor.

POLOŽAJ V JULIJSKI KRAJINI

V Julijski Krajini je položaj zelo težak. Slovenski vojaki, ki so prihajali domov na dopust, so skoro vsi zbežali v "zeleni kader" k gozdovnikom. Sedaj so vsi dopusti za slovenske vojake ustavljeni. Središče slovenskih četnikov v Julijski Krajini je na Nanosu. Italijani so večkrat poskušali s številnimi edinicami, katerim so pomagali tudi oklopni oddelki, očistiti nanoško področje, pa jim do meseca junija l. l. to ni uspelo. Po Vipavski dolini, po Krasu, v Idrijski okolici, na Kobariškem in Bovškem, v Istri zlasti okrog Učke gore, in posebno okrog Snežnika delujejo močne četniške edinice, ki povzročajo Lahom prav resne težkoče. Slovenski četniki so samo v mesecu maju 1942. dvakrat prodrli pred vrata Trsta do Bazovice.

Meseca junija 1942 so v tržaški kavarni "Bergamo" aretirali okrog 60 oseb, med njimi tudi nekaj slovenskih rezervnih oficirjev. Obdolžili so jih, da so pripravljali prevrat v Trstu. Dvanajst aretirancev so ustrelili.

V italijanski armadi obstoji naredba, po kateri bi se v Libijo ne smeli pošilja-

ti vojaki, ki so starejši od letnika 1915. Ta naredba za Slovence ne velja.

Mnogo slovenskih vojakov je še vedno v koncentracijskih taboriščih. V vojašnicah so večkrat našli listke, napisane s strojem v slovenščini: **POJDITE NA FRONTO, POJDITE K NAŠIM ZAVEZNIKOM RUSOM IN ANGLEŽEM!**

Morala prebivalstva v Julijski Krajini je za našo stvar zelo visoka. Še nikdar niso bili v teh krajih Slovenci tako močno narodno zavedni, kakor v teh časih. Zgodili so se slučaji v gorah okrog Cerknega, da so napol obnemogle slovenske matere prinašale visoko v gore in v globoke gozdove hrano in obleko svojim sinovom — gozdovnikom. Tudi slovenska dekleta so večkrat aktivno posegala v akcije gozdovnikov.

Vse ljudstvo je prepričano, da bodo Slovenci in Hrvatje, ki so bili v prvi svetovni vojni nasilno priključeni Italiji, osvobojeni in da bodo vsa ta področja pripadla Jugoslaviji. Ljudje pripovedujejo, da slovenskih fašistov sploh ni več. Celotisti, ki so se še pred par leti dobrikali fašizmu, so izginili. Tudi Italijani sami so že popolnoma obupali, da bi mogli zmagati v tej vojni.

TRŽAČANI SE BOJE PRIHODA NEMCEV

"Regime Fascista" piše v svoji številki od 26. septembra, da se v Trstu širijo glasovi o skorajšnjem prihodu Nemcev.

List navaja slučaj hišnega posestnika Paola Salema, ki je prodal več zgradb v središču Trsta za sedem milijonov lir nekemu bivšemu jugoslovanskemu državljanu iz Splita, zato da bi se mogel preseliti iz Primorske v notranjost Italije. List trdi nadalje, da ta primer sicer ni posebno velike gospodarske važnosti, a da je to le en primer izmed mnogih, ki dokazuje, da obstoja v Trstu tendenca pro-

dati nepremično imovino. Tržaški meščani potem kupujejo hiše v Rimu, Milanu in drugih mestih. Jugoslovani pa zelo radi kupujejo objekte v Trstu — Slovenci skušajo dobiti v roke slovensko hipoteko na Trst.

"Regime Fascista" v vsej tej zadevi najbolj zanima razlog tega prekupčevanja, namreč govori, da bo Trst postal nemško mesto. Vznemirja ga, da so tudi nekatere velike družbe prenesle svoje centrale in upravo iz Trsta v Rim ali Milan.

IZ UST "GAULAJTERJA"

Postopoma iztrebljavajo vero, kakor n. pr. katolicizem na štajerskem in v Avstriji; glasom izjave nekega nacističnega gaulajterja: "Uničili bomo vse stare vere in uvedli našo novo religijo nemške krvi in nemške rase". Proti koncu preteklega leta je Gestapo zaprla svojo židovsko sekcijo v Srbiji — ni bilo več živih židov v njej podrejenem odseku.

IZVIRNE VESTI IZ SLOVENIJE

Ljubljana, 30. julija 1942. — Danes so odpeljali skupino nad 300 Ižancev in Ižank v internacijo v Italijo. Moške so naložili v 7 tovornih vagonov, ženske vse v 1 osebni vagon. Odkar so partizani napadli vlak z interniranci in jih več sto osvobodili, vse internirance vozijo uklenjene po dva in dva skupaj.

Ljubljana, 30. julija 1942. — Italijani demontirajo v Ljubljani avtomatično telefonsko centralo in jo premeščajo v Trst. V Ljubljani ostanejo le najnujnejši telefoni in sedaj pobirajo telefonske aparate po hišah.

SLIKAR HINKO SMREKAR USTRELJEN KOT TALEC

Profesor dr. Furlan je prejel te dni poročilo iz domovine, da so Italijani ustrelili kot talca znanega slovenskega slikar-

ja Hinko Smrekarja. Poročilo pravi, da je bil Hinko Smrekar bolan, da ni mogel niti stati pokonci, pa vendar so ga ustrelili.

Pokojnik je bil zelo zaveden Slovenec in je bil radi tega preganjan in zaprt že v prvi svetovni vojni.

† KOFALT JOŽE

semiški kaplan, doma iz Krivoškega vrha, je bil ubit kot žrtev partizanov. Zvedeli smo tole podrobnost: Ko so ga partizani odvedli v gozd in ga silili, naj se jim pridruži, jim je dal odgovor: "Ne morem z vami, ker ste zoper Kristusa." Ko je to izrekel, je dobil strel v glavo.

OBLEKA ZA INTERNIRANE

Visoki komisariat sporoča, da so na pobudo pristojnih poveljstev posadke v teku priprave za ustanovitev vojaških uradov v občinah Ljubljana, Novo mesto, Kočevje, Črnomelj, Grosuplje in Logatec, za pošiljanje civilnim internirancem s strani njihovih svojcev paketov z obleko, to je paketov, ki bodo lahko vsebovali samoo blačila (obleke, površnike, majce, srajce, spodnje hlače, nogavice, čevlje itd., z absolutno izključitvijo živil, knjig, časopisov, dokumentov, pisem, cigaret in drugih stvari.

STROJNICO SO ODNESLI

V Mostah se je zgodil prav posebno zanimiv primer laške morale. Tam nekje je bil postavljen laški vojaški oddelek s strojnico, da čuva nad delom Most, ki so bile določene za hišno preiskavo. Blizu je bila mlekarina in lačni Lahi so dobili povabilo, naj pridejo na južino. Takoj so se odzvali in pustili strojnico na mestu. Ko so se najužinali in vrnilo na svoje mesto, ni bilo strojnice nikjer. Slovenski fantje so jo bili namreč med južino odnesli, ne da bi Lahom povedali, kam naj jo gredo iskati...

GROZOTE...

Prav tiste dni, ko sem bil v Ljubljani se je vsesplošno govorilo, da so Nemci nekje na štajerskem dva avtobusa, polna slovenskih otrok, polili z nafto in zažgali. Dalje, da po mnogih krajih vcep-ljajo otrokom bacile sifilisa in drugih spolnih bolezni, da na ta način narod že v kali zatirajo. Starejši mladini, zlasti dijakom in akademikom, pa da inokulirajo bacil tuberkuloze. Prav stare ljudi pa, ki so jim iz kakršnegakoli razloga na poti, morda zgolj z ekonomskega vidika, ne izseljujejo, ampak jih odvažajo v neko bolnišnico iz katere nihče več ne pride ven. Kvečjemu lepega dne dobijo so-rodniki kupček pepela. Enaka usoda preganja bolne ali fizično pomanjkljive.

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

BELOKRANJSKI GUERILCI

S pomočjo petega oddelka slovenskih guerilcev nadaljujejo uničevanje obkroženih laških posadk in zavzemajo posamezne, samotno ležeče utrdbe. Razen trdnjave Hrast, so belokranjski guerilci zavzeli tudi utrdbe v Rožnem Dolu in Ratežu. Poslednjega so vzeli z napadom, v katerem je bilo ubitih 30 laških vojakov in ravno toliko ranjenih.

Drugi guerilski oddelke je zavzel laško utrdbo pri Zajcu (na cesti iz Novega mesta čez Gorjance v Metliko) in ubil 20 laških vojakov in častnikov. Naše izgube v teh bojih so bile izredno majhne in štejejo le 3 mrtve in 9 ranjenih.

GROZOTE V LJUBLJANSKI OKOLICI

Italijanska bombna letala so bombardirala vasi na vznožju Krima in zažgala vas Planince in Iško vas. Na Planinci so imeli partizani svoj tabor. Bombardirane in pežgane so bile še vasi Gornji Ig, Želimlje, Jezero, Planina in Zapotok. Iška vas je požgana vsa; le par hiš je ostalo.

V SOLI NA BOROVNICI so Italijani organizirali bolnišnico.

V PRESERJE so Italijani pripeljali 25 topov, jih razporedili v bližini železniške postaje in obstreljevali gozdove nad vasmi, kjer so imeli partizani svoja taborišča. Partizani so se umaknili v gozdove na Rakitni. Požganih je bilo več hiš in odpeljanih precej ljudi.

PRI STIČNI

Partizani so napadli iz zasede oddelek Italijanov, ki je štel 60 mož in ubili 22 fašistov, a ranili jih približno 30. Italijani so pokopali svoje mrtve v Stični. Šolo v Stični pa so preuredili v bolnico.

DOBRUNJE

Partizanska skupina, ki je taborila v okolici Melnika in Makdalenke gore, se je umaknila na Golovec.

Italijani so nadalje obkolili ves prostor med kraji: Preserje, Borovnica, Logatec,

Rakek, Cerknica, Sv. Vid, Rakitna in nameravali zajeti vse partizane, ki so imeli tam svoje postojanke.

V vasesh pod Krimom je ljudstvo še v miru poželo zoreče žito, razen v Iški vasi, kjer je bilo skoraj vse požgano. Po italijanskih akcijah se je vrnilo nekaj ljudi nazaj v vas, med njimi tudi partizan Velkavrh. Ta je predložil Italijanom seznam ljudi, ki so odšli v hribe.

Požgali so vas VRHOVCE pri Viču kot represalijo, ker so partizani ubili dva Italijana. Ustrelili so tudi 14 ljudi, ki so jih polovili v okolici. Med njimi sta bili tudi dve ženski. V Iški vasi so Italijani ustrelili 14 talcev.

Iz Bresta pri Igu so Italijani odpeljali 6 mladih fantov.

NA BRDU PRI VIČU so napravili ogromna skladišča municije. Najbrže pripravljajo ofenzivo na Polhovgrajsko hribo.

Italijani vrše akcije v vasesh Tomišeljške odpeljejo Italijani s seboj.

V krimskem območju, ki je obkoljeno, so partizani razpustili svoje edinice. Razšli so se vsak na svoj dom, deloma pa prebežali v druga področja. V Podkrajju, kjer so imeli partizani svoj tabor, so našli Italijani seznam njihovih vaških zaupnikov in odbornikov. Vse te sedaj Italijani na mestu ustrelje in jim porušijo hiše.

Iz IGA in okolice so Italijani pobrali večino moških. Natovorili so jih na sedem velikih avtomobilov in jih odpeljali v Ljubljano v neko vojašnico.

Iz Barja in Rudnika so pripeljali 7 kamijonov moških.

IZ VOJAŠNICE VOJVODA MIŠIČ V LJUBLJANI so odpeljali 400 moških v italijanska koncentracijska taborišča.

SMRT FRANJA ŽEBOTA

London, 9. decembra — Prejeli smo vest, da je v zloglasnem koncentracijskem taborišču v Dachau (Nemčija) umrl g. Franjo Žebot, bivši narodni poslanik in podžupan mesta Maribor.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

TIENDA "LA PALMA"

Vse potrebno za perilo in razne potrebščine za moške, ženske in otroke!

Ne bo Vam žal, če se oglasite.

JOSIP BOŽIČ

GÜIFRA 1462 PINEYRO

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

HOTEL IN RESTAVRACIJA

"PACIFICO"

ANTON BOJANOVIČ

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.

Blizu Retira! V centru mesta!

KROJAČNICA

Franc Meline

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

Krščanska socijalna načela

RAZREDNI BOJ ALI BOJ ZA PRAVICO?

Le to je v vprašanju, o katerem govorimo, glavna napaka predstavljati si v mislih, da je en razred sam po sebi sovražen drugemu, kakor da je narava odredila bogatine in proletarce, da se z vztrajno vojno med seboj bore. To je povsem protivno pameti in neresnično. Prav nasprotno je najgotovejša resnica, da tako, kakor se v telesu strinjajo različni udi med seboj, odkoder izvira ona umerjenost v zunanosti, ki ji po pravici pravimo simetrija; enako zahteva narava tudi v državi, da se ona dva razreda med seboj složno strinjata ter se sebi primerno ohranjata v ravnotežju. Vsekakor drug drugega potrebujeta: ne more nastati predmet brez dela, kakor ne delo brez predmeta. Soglasje povzroča lepoto in red v stvareh; nasprotno mora iz vednega boja z divjo strahoto nastati zmešnjava. Za poravnavo tega prepira in za odpravo njegovih korenin samih, je čudovita moč krščanskih načel in tudi mnogovrstna.

Razredni boj je nevzdržen z idejnega in ekonomskega, to je gospodarskega stališča, to sta dve glavni točki, ki jih tu želi poudariti veliki delavski papež.

Razredni boj je mogoč in ima svoj vir le v materijalističnem svetovnem naziranju. Podlaga tako kapitalizma kakor marksizma je ena in ista, namreč materijalistična. In uprav to materijalistično stališče je, ki loči krščanski socializem od marksizma in v čemer med obema nikdar ne more priti do kompromisa.

Kapitalizem je postavil življenje, to je pridobivanje, uporabo in uživanje materijalnih dobrin, na razborba do popolnega uničenja ene ali druge skupine. Ta tudi duhovnih dobrin, v kolikor so pač z materijalnimi v kakršnikoli zvezi, postali v pretežni meri deležni samo imovitejši sloji. Sicer je neka razlika v tem pogledu neizogibna, dokler se ne bo ročno delo z izpopolnitvijo strojev in temu odgovarjajočem skrajšanju delovnega časa zmanjšalo na najmanjšo možno mero, toda za kapitalizem ta razlika ni bistvena. Bistveni znak kapitalizma je materijalistično vrednotenje človeka. Ker namreč to svetovno naziranje ne priznava nobenih nadnaravnih višjih ciljev človeka, je povsem naravno, da uveljavlja isto tudi na gospodarskem polju. Obogateti, to je glavno in privoščiti si vsega, kar si bogatin poželi! Siromak naj se pa muči za gospodarja. Človek kapitalu velja samo toliko ko uporaben stroj.

Prav tisto vidimo pri marksizmu. Tudi on na podlagi svojega materijalističnega svetovnega naziranja ne priznava nobenih nraavnih, višjih ciljev človeka. Tudi zanj se vrši pridobivanje radi pridobivanja samega, in uživanje radi uživanja samega. On torej predpostavlja, da se je delavec popolnoma priličil, oziroma se mora čimprej popolnoma priličiti nujno obstoječi kapitalistični produkciji, ki pa ima za nujno posledico razredno usmerjenost, le da iz sedanjega zatiranja napravi novega zatiravca. Povsem naravno je namreč, da pri takem materijalističnem gledanju življenja mora nastati nujna in neizogibna borba med onimi, ki razpolagajo z večjo naravno spretnostjo prilaščevanja in izrabe materijalnih dobrin, in drugimi, ki morajo pač gledati, da na vsak način pridejo do njih, to je, da po razredni

borbi, ki ne pozna nobene morale, te dobrine iztrgajo imajočim iz rok.

Če si ta sistem, zgrajen na že omenjenem materijalističnem naziranju, mislimo dosledno do konca in če bi se dejanski razvoj po tej doslednosti vseskozi ravnal — kar se pa v resnici ne dogaja — potem bi današnja družba bila vseskozi, brez ostanka ostro ločena brez vsakega prehoda v samo dva razreda, vsak s svojimi, drugemu nelastnimi, ničesar skupnega neimajočimi interesi, med katerimi ne bi bila mogoča nobena poravnava in izravnava nego samo neizprosni boj. Bila bi to borba, ki bi ne imela podobnosti niti v živalskem carstvu, iz katerega so liberalni nacionalni ekonomski in po njih Marks vzeli izraz in njemu odgovarjajoči pojem razreda, ampak borba, ki bi se v eni in isti vrsti živih bitij vršila s sredstvi premišljenega razuma, in to v interesu ene samo skupine — bodisi ene ali druge, borba do popolnega uničenja ene ali druge skupine. Ta razredna borba je tedaj nujna posledica materijalističnega duha in zato idejno nevzdržna.

Najlepše se kaže ta nevzdržnost že v tem, da kljub temu, da tako kapitalizem, ki praktično pozna le razredni interes, kakor tudi marksizem, ki ga vedno poudarja, vendar v resničnem življenju sodita drugače. Ta enostranski razredni interes ni namreč dejansko nikjer docela izveden, niti je izvedljiv. Po naravi namreč naleti vsak enostranski interes na interes skupnosti, ki se brez škode tudi za goli interesni blagor posameznika in skupine, ki ji pripada, ne da preko gotove meje prekoračiti. Podjetnik bi n. pr. rad znižal plače do najnižje mere in delovni čas zvišal do najvišje, toda on se mora ozirati tudi na napredek podjetja, na delavoljnost svojih delavcev itd., kar vse mu mnogokrat svetuje visoke plače, — nasprotno tudi delavec zlasti strokovno organiziran, večkrat brzda svoj razredni interes, ki je v visokih mezdah, da ne škoduje produkciji, splošnosti; se ozira tudi na druge stanove itd. Isto potrjuje tudi praksa, ki se je kljub razredni teciji in naravnosti v nasprotju z njo uveljavila, da delavstvo po svoji strokovni organizaciji stopa z delodajalci v delovne dogovore.

Pravilno pojmovati razredni boj ne sme torej iti samo za tem, da osvobodi delavski razred, ampak da osvobodi človeka v proletarcu in kapitalistu, da osvobodi vsakega in vse od spon, v katere je ene in druge vkoval duh materijalizma. Kajti le-ta je nerazdružno zvezan tako z današnjim kapitalizmom kakor z marksizmom, ki obadva proglašata materijalizem za svoj svetovni nazor. **IZKORENINITI SE BO DAL TA DUH LE, ČE SE VZPOREDNO Z BORBO PO IZMENI KAPITALISTIČNEGA PRODUKCIJSKEGA SISTEMA IZTREBI DUH MAMONIZMA, DOBIČKARSTVA IN NESOCIALNEGA POHLEPA.** Razredni boj bo na ta način postal nraaven, ki ne bo več vseboval le interes posameznika in posamezne skupine, ampak bo potom medsebojnega združevanja vodil delavca do umevanja interesov človeka kot nraavnega bitja, postal bo boj za interese ljudi, ki pod krivico enako trpijo. Tak boj bo tudi s krščanskega stališča pravičen, ker bo res boj za božjo hčerko — pravico. (Nadaljevanje)

VELEZANIMIVA KNJIGA

Lublanski škof dr. Gregorij Rožman je napisal pretresljive besede v svoj lanski pastirski list: "Morje bridkosti se je razlilo nad ubogo Slovenijo."

Toda kako je prišlo do tega?

Na to vprašanje odgovarja knjiga, ki je izšla v Sev. Ameriki z naslovom: "Ko smo šli v morje bridkosti".

Knjigo je spisal Rev. K. Zakrajšek. Rev. K. Zakrajšek je edini Slovenec v Ameriki, ki je vse to sam videl in sku-

sil. Bil je tam in je mogel le s težavo priti nazaj v Ameriko. Napisal je knjigo, da tako pojasni svojim ameriškim rojakom, kar bi tako radi vedeli.

Prva podrobna, natančna in zanesljiva poročila je šele on prinesel.

S knjigo vsak naročnik prejme tudi zemljevid Slovenije, na katerem je označena in pojasnjena meja med Nemci in Italijani.

Naročila naslovite na: Rev. Kazimir Zakrajšek, 302 E. 72nd Street, New York,

NEWYORSKI SLOVENCİ SO

MANIFESTIRALI

17. januarja v Arlington dvorani na velikem narodnem shodu, da dajo nekako proti-utež propagandi raznih Sforzov, Habsburžanov in drugih podobnih ptičev, ki bi si pri nepoučenih Amerikancih sedaj radi pridobili zaslombo. Slovenski narodni kongres je formuliral naš program: Združena Slovenija v federativni Jugoslaviji! —

"Slovenska Krajina"

Nekateri člani so izrazili željo, da bi se društvene prireditve vršile v naprej v lokalni katerega našega človeka. Odbor je to željo upošteval in pregledal prostore, ki bi jih mogel nuditi kak naš rojak gostilničar na Avellanedi; toda izkazalo se je, da so vsepovsod prostori preveč majhni in se bo takoj z veseljem vstreglo želji članstva, kadar bo kje primeren prostor na razpolago v naših rokah.

VESELICA DRUŠTVA se bo vršila 8. MAJA zvečer ob 20 uri v lokalni Restorant Molino, Manuel Estevez 75, Avellaneda.

Pokažite vsi člani in rojaki, da se zavedate dolžnosti vkupdržanja.

NA VESELICO!

8. MAJA OB 20 URI

M. ESTEVEZ 75 — AVELLANEDA

ATENEO DE LA JUVENTUD

El grandioso club de los católicos, a una cuadro del Congreso. Con Asesor Eclesiástico y famosos profesores. Ajedrez, atletismo, baseball, basquetbol, box, calistenia, esgrima, futbol, gimnasia en aparatos, ping-pong, rugby, tenis, tiro, volley ball, etc. Miles de distinguidos socios lo esperan. Inscríbese en este verdadero palacio de la cultura física. — Visite el Ateneo y su campo de deportes entre los bosques de Palermo!
¡INSCRIBASE! RIO BAMBA 165-179.

A M A R O

MONTE CUDINE

A Z A F R A N

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

BELGRANO 2280

VSÍ PRIMORCI V VRSTAH OSVOBODILNE BOREE

Slovenski vojak, ki je bil še v začetku oktobra na ozemlju osi, pripoveduje naslednje doživljaje:

V začetku 1. 1941. je bil vpoklican v laško vojsko. Zahrbnega napada na Jugoslavijo se je udeležil in prišel koncem meseca aprila 1941 z italijansko pešadijsko edinico v Ljubljano. S sardinijsko divizijo je prispel pozneje v Dalmacijo. Ta divizija je prodirala v septembru 1941 ob železniški progi Knin-Prijedor. Po večkratnih težkih bojih s četniki, je prispel v malo besansko naselje O. Tu je njegov bataljon večkrat prišel v stik s četniki, ki so držali v svojih rokah vso ogromno gozdnato okolico. Ni trajalo dolgo in laška posadka je bila od ostalih okupacijskih čet popolnoma odrezana. Komandant laškega bataljona je bil neki rezervni kapetan Tržacan, ki je govoril tudi nekoliko slovenski. Večkrat je pokazal čestne simpatije do četnikov. Italijanska posadka ni mogla vpostaviti nobene zveze z ostalimi laškimi edinicami, pa so ji zato živila, municijo in orožje dobavljali Lahji s pomočjo transportnih letal. V to svrhu je imel bataljon posebne signalne naprave, s pomočjo katerih so prihajajočim letalom naznačevali vsakokratni položaj posadke.

V tem času je bilo v bataljonu precejšnje število Slovencev iz Trsta, Gorice in Istranov. Sardinijska divizija je namreč tudi še po izbruhu vojne z Jugoslavijo zadržala svoj kader v Trstu in je bilo zato veliko število slovenskih rezervistov dodeljenih tej diviziji.

Signalisti bataljona v O. so bili večji-

noma Slovenci. Koncem oktobra 1. 1941. so neke noči slovenski vojaki celotno signalno napravo prenesli v bližnje 2 kilometra oddaljeno področje, ki je bilo zasedeno od četnikov. Baje se je to zgodilo z vednostjo samega komandanta. Na ta način so laška letala dobavljala četnikom živež, orožje in municijo. Dobave so bile menda precej izdatne.

Proti koncu meseca novembra so njegov bataljon morali zamenjati hrvaški domobranci. Pred samo predajo sta dva bataljona odkorakala na zborna mesto. Pred svečanostjo so se domobranci postavili na desno stran ceste, postavili puške v piramide ter se razkropili po bližnjem grmičevju, da počakajo na zapovedi svojih častnikov. Poveljnik laškega bataljona se je razgovarjal z domobranci častniki in se z njimi v razgovoru oddaljil za nekaj sto korakov od zbornega mesta. V tem so nenadoma palnili četniki, pobrali vse domobranske puške in polovili domobrance. Lahji niso intervenirali, ker je komandant bataljona izjavil, da se obravnavanje med četniki in domobranci nje-ga ne tiče.

Kolikor je bilo ustašev med domobranci so jih četniki postavili pred preči sod in ustrelili za izvršene zločine, ki so jih dokazali Srbi civilisti iz čolice. Ostalim domobrancem so četniki pobrali uniforme, jih naložili na 12 kamionov in jih poslali nazaj.

V laškem bataljonu se je govorilo, da jetudi komandant zbežal k četnikom, ker ga ni bilo več na čelu bataljona, ko se je ta edinica umaknila proti Dalmaciji.

Slovenski vojak, ki nam je dal ta poročila zatrjuje, da igrajo Lahji na ozemlju

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Pasco 431

Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560.

"SLOVENSKI DOM"

P r i e d i

V SOBOTO 1. MAJA ob 9.30 uri v dvorani "Centro Armenio" ulica ACEVEDO 1353 znamenito Vodopivčevo spevoigro s spremljevanjem posebnega orkestra:

"KOVAČEV ŠTUDENT"

Glavne vloge imajo v rokah sledeče osebe:

Kovač: Hrovatin Angel (bariton)

Pismonoša: Pečenko Silvan (II. tenor)

Kovačeva žena: Zofija Sulič (sopran)

Kovačev sin, študent: Furlan Slavko (bariton)

Po končanem sporedu bogat SREČOLOV, PLES in PROSTA ZABAVA

Pri plesu igra SLOVENSKI ORKESTER.

Vse rojake in rojakinje vljudno vabi

ODBOR

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

Jugoslavije dvojično vlogo. V nekaterih krajih sedobrikajo četnikom proti ustasem. Laški oficirji so pogostokrat podučevali moštvo kako se mora obnašati po posameznih krajih.

Sodelovanje med četniki in laško okupacijsko vojsko je obstajalo samo pri tistih edinicah, v katerih so bili Slovenci. Organizirali so ga četniki Primorci, ki so v velikem številu prišli k Draži, potem ko so prehodili na sto in sto kilometrov z Julijske Krajine v Bosno. Kot četniki so stalno iskali stikov s Slovenci — italijanski vojaki, kar je četniški akciji v mnogem koristilo. Na ta način se niso samo pomnožile četniške vrste, pač pa so četniki dobili tudi znatne količine orožja

Četniki Draže Mihajloviča pa so si nabavljali orožje in municijo od Lahov tudi z direktnim nakupovanjem. Posebno južnjaki iz Sicilije in Kalabrije so se pridno ukvarjali s takimi kupčijami. Puške so prodajali po 50 lir za komad, pešadijske patrone pa po 5 komadov za liro. Laški vojaki so pogostokrat sami izropali vojaška municijska skladišča z namenom, da plen prodajo četnikom.

NEMCI NE ZAUPAJO NIKOMUR

London, 4. januarja (Radio prejemna služba) — Nemške in italijanske zasedbene oblasti so izgnale iz Soluna vse tuje konzule, vključno turškega, madžarskega, romunskega in Vichy-skega konzula.

Poslednji navedeni je svoječasno poročal iz Soluna v Berlin dragocene podatke o izkrcavanju britanskih čet, danes pa se Hitler boji, da ne bi konzuli njegovih zaveznikov pošiljali koristnih informacij zedinjenim narodom.